

ANGE

PROKLETÁ KREV

COL
BOO

Prokletá krev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ange
Prokletá krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANGE

PROKLETÁ KREV

COU
BOO

Přeložila Světlana Ondroušková

Kristině – nebyť jí, bylo by v této knize mrtvých ještě víc.

ČÁST PRVNÍ

Versailles

Kapitola 1

pondělí 15. září, 8:00

Paříž

šest dní do korunovace Ludvíka XXIV.

Do metra se nahrnuly dámy z královského dvora ve Versailles. Kasaly nahoru své širokánské sukně vyšíváné zlatem. Cestou ke svému spoji se proplétaly mezi muži v oblecích s mobilními telefony a ženami v trenčkotech vystupujícími z příměstských vlaků. Přes veškerou snahu pážat se krinolíny elegantních dam otřely o dva bezdomovce zachumlané do příkrývek, kteří jim to oplatili bohatou sprškou nadávek.

Procházející šlechtičny si s nadšením fotografovala skupinka japonských turistů, zatímco jim jejich průvodce šepetem prozrazoval ta nejznámější jména:

„Komtesa de Saint-Aignanová... markýza de Grammontová, tu jistě znáte, je to sestra věhlasné vévodkyně de Montesquieuové... madame de Guisová...“

Po schodech do metra scházela i sedmnáctiletá Angie Morettiová. Pobaveně si prohlížela skupinku Japonců, pak pohledem zamířila ke vznešeným dámám, za kterými se ve vzduchu táhl oblak parfému a spěchaly za nimi asistentky, které do telefonu potvrzovaly účast svých paní na plese ve Versailles.

„Člověk vážně nepochopí, proč musej jezdit metrem,“ zabručela Angie za zády nějaká žena s lehkým venkovským

přízvukem. „Chci říct, že kdybych měla tak drahou róbu a ty jejich peníze, objednala bych si limuzínu!“

Angie se pousmála. Pařížani tuhle podívanou už dobře znali, pro turisty byla však pokaždé překvapením.

„Za týden se koná korunovace krále,“ vysvětlila. „Pak přijdou na řadu plesy, oslavy a reprezentační akce. Silnice z Paříže do Versailles jsou věčně ucpané, takže dámy od dvora jezdí metrem. A protože premiér nedávno oficiálně zahájil provoz Královského expresu...“

„Ach ano, ten proslavený spoj, co pendluje akorát mezi Louvrem a Versailles,“ neodpustila si žena komentář. „Určený jen pro příslušníky šlechty. Na ten skandál si dobře vzpomínám...“

„A také pro všechny, kdo sem přijedou odjinud, aby se mohli podívat na korunovaci.“

Skupinka elegantně oděných dam zmizela v hlubinách chodeb stanice metra, sledovaná utrápenými pohledy cestujících, kteří byli nuceni mačkat se ke stěnám, aby ty příliš široké sukně mohly projít.

„Pche! Jsou už trochu moc starý. To spíš vy, taková krásavice, byste si na sebe měla oblíct pořádnou róbu a vyrazit si na ples,“ poznamenala s laskavou ironií žena rozmlouvající s Angie, pak se s ní gestem rozloučila a vydala se pryč.

Angie na chvíli znehybněla. Překvapilo ji, že při té myšlence pocítila nepochopitelnou závist. Luxus ji nijak neoslovoval, ale jak by mladá sedmnáctiletá dívka, která právě dokončila lyceum, mohla nepocítit nepatrný záchvěv závesti, když kolem ní procházejí dámy od dvora? Zadržela vzdech a rukou přejela přes látku džín... Pak pokrčila rameny a vyrazila dál svým směrem.

Co je jí do zámku, královského dvora a vlakových spojů vyhrazených jen pro šlechtu? Život byl krásný. Angie právě udělala maturitu, stejně jako její nejlepší kamarádi

Matt a Clémence. Semestr na vysoké začínal až 28. října. Angie, která si ráda vyrazila ven s přáteli, před sebou měla ještě víc než měsíc vítané svobody.

V prostorném centrálním tunelu stanice Opéra pospíchaly stovky cestujících. Vystupovali z příměstských vlaků a působili velmi zmateně. Prostor byl přeplněný stánky nabízejícími hrníčky a trička s podobiznami mladého krále, regenta a ministerského předsedy. Korunky byly vyrobené z pozlaceného plastu, panenky Barbie nastrojené podle poslední dvorské módy napodobovaly oděv madame de Montesquieuové, nechvalně známé regentovy milenky. Angie se zastavila před jedním z prodejních pultů („*Upříti u dvora!* Beseda s autorkou knihy Sylvii Ferrierovou konečně na DVD, doloženo skutečným a šokujícím obrazovým materiálem!“), pak opět vyrazila směrem ke vstupním turniketům.

Mladík stojící stranou zápolil s obrovským zavazadlem a věnoval jí rychlý úsměv, zatímco mu jiný muž pomáhal objemné břemeno přetáhnout nad kovovou závorou. Angie bez přemýšlení úsměv opětovala. Mladík se k ní přiblížil z druhé strany a teatrálně se jí uklonil.

„Jste okouzlující,“ pronesl.

„Díky,“ zdvořile odpověděla Angie.

„Opravdu úchvatná,“ důrazně dodal jeho společník, zavazadlo už třímal v ruce.

Najednou Angie ucítila strach.

Byl to jen záchvěv, ale skutečný. *Nejasný pocit, že ti muži jí chtějí provést něco zlého.*

Bylo to zvláštní. Neznámí muži, kteří se usmívají na mladé dívky, takových byly stovky. Angie na to byla zvyklá a popravdě jí nevadilo, že si jí všímali. Ti dva určitě nepředstavovali žádné nebezpečí, ale přece...

Angie na ně zdvořile kývla hlavou a pak vyrazila přesně opačným směrem, než měla namířeno. Prosmýkla se mezi

hloučky zhuštěného davu a vešla do jednoho z obchůdků, kde částečně skrytá za sloupem čekala několik minut.

Když se vrátila k turniketům, ti dva už byli pryč.

Skvělé.

Její reakce byla jistě přehnaná. Ovšem v každém ženském časopise koneckonců neustále zdůrazňovali, že pokud ucítíte nebezpečí, máte naslouchat své intuici.

Ale intuice, kterou měla Angie, byla přece jen trošku jiná. Vnímala a dokázala si představit pocity druhých. Tahle schopnost se nesčetněkrát stala cílem posměšků ze strany jejich dvou nejlepších přátel. Matt jí říkal, že je jako delfská věštitelka, a Clémence si myslela, že Angie dokáže nevědomky číst řeč těla lidí, se kterými mluví. Clémence měla bezpochyby pravdu, ale Angie měla občas dojem, že za tím je i něco víc. Například teď.

Ti dva muži. Ten závan *temnoty*.

Ale co na tom záleží. Byli pryč. Angie se vydala svou cestou skrz bludiště chodeb ve stanici Opéra. Za jejími zády se postupně vzdalovalo hlučení davu. Jedna chodba a pak další, měla zpoždění, s Mattem měli sraz na jiném nástupišti. Pro jejího nejlepšího kamaráda to byl důležitý den. Měl schůzku s ředitelem šlechtické školy Saint-Cyr kvůli pohovoru, který měl rozhodnout, zda ho tam přijmou ke studiu, a Angie si nebyla jistá kudy jít – zvolila špatnou cestu. Kvůli stavebním pracím na nové lince metra byla celá stanice jeden velký zmatek.

Z dálky bylo slyšet rachot sbíječky. Kousek se vrátila, zahrnula do další chodby vlevo a zbystřila.

Blížili se.

Ti dva muži se blížili k ní.

A chtěli jí provést něco zlého.

Chodba byla opuštěná. Nad hlavou jí zapraskala zašlá neonová trubice. Stejně jako kdekoli jinde v pařížském metru byly i zde stěny pokryté lesklými bílými keram-

kými kachlíky a vyvádělo ji z míry, že se tu po všem hluku a davech lidí najednou ocitla opuštěná.

Angie už se své intuice na nic neptala. Pocit, že je v nebezpečí, byl až příliš naléhavý. Vydala se druhým směrem, zatímco jí srdce bušilo na poplach, pak se zastavila, aby poslouchala. Zdálo se jí, že slyší kroky.

Kdesi v hloubi utichl rachot sbíječky.

Co nějaká zbraň? pomyslela si rozrušená Angie. Samozřejmě u sebe nic neměla, prohrabala kabelku a vyndala svazek klíčů...

Kroky se zastavily.

Opět se rozhostilo ticho. Angie se rozhodla počkat, minutu, dvě. Nic.

Pocit ohrožení se zmírnil. Bylo to šílené. Angie se nechala ošálit vlastní paranoiou, prostě si jen spletla cestu, to je všechno. Přesto ale klíče podržela v ruce, aniž by věděla proč – v chodbách vždy panovalo ticho a rozjasňovala je bílá barva a ona se zkrátka jen ztratila. Ne... Asi deset metrů odsud se na křižovatce dvou chodeb objevil zavěšený panel vyznačující směr a zářil novotou.

Vlevo někdo je.

Někdo tam na ni čekal.

Angie zacouvala, bušilo jí srdce. Rozum sváděl boj s intuicí. Nikoho neviděla, nikdo tam nebyl...

Nikdo tam není, opakovala si, ale přesto se v mžiku otočila a plnou rychlostí vyběhla druhým směrem, vytáhla telefon a vytočila Mattovo číslo.

„Matte, haló,“ vyhrkla, když se ozval signál pro zanechání zprávy, „už jsem skoro tam, stanice Opéra, směr Levallois, nevím, jestli tam už čekáš, můžeš mi vyrazit na proti, je to divný, ale mám dojem, že mě někdo sleduje... Nejsem na obvyklém nástupišti, ale v té nové části stanice, jak probíhají stavební práce a...“

Něčí ruka ji chytila za vlasy.

Angie zavyla, telefon jí vyklouzl z ruky, zatímco ji kdosi táhl pryč s ledovou čepelí přiloženou ke krku. Ostří hrotu se jí zabořilo do masa. Vyjekla, pěstí udeřila dozadu za sebe a svazek klíčů vrazila přímo do... obličej? Ucítila odpor-
né čpění, zápach smrti. Zalapala po dechu. Klíč se strefil do oka. Plná hněvu a zoufalství přitlačila... Útočník ji od sebe odstrčil s náhlým bolestným zaúpěním.

„Ty zatracená malá děvko!“

Angie vrazila do stěny, rozkašlala se, brečela, po krku jí stékal pramínek krve až na oblečení. Téměř upustila klíče, takže je znovu pevně sevřela, opřela se o panensky bílou zeď, na které zanechala nachový otisk své levé dlaně. Když se zase vztyčila, útočník už byl na nohou a mnul si oko.

Byl to ten mladík od turniketu, ten který jí řekl, že je okouzlující. Teď byl ale jeho výraz tvrdý a ten pohled... Jeho duhovky, tak světle šedé, a v ruce třímал nůž, *ne*, dýku – zvláštní! –, čepel v barvě slonové kosti byla potřís-
něná krví.

Její krví.

A stále ten odporný zápach. Ta aura smrti.

„Nepřibližujte se.“ Angie zvedla svazek klíčů. „Nebo... ehm... já...“

Mladík už si osušil oko. Pak se podíval na Angie. Po-
usmál se.

„Ty malá děvko,“ zopakoval, tentokrát téměř s doje-
tím. „Mělo to být jen jako trénink. Neříkali nám, že budeš
klást odpor.“

„Neříkali?“ zopakovala Angie. „Tak to se jistě museli
zmýlit,“ dodala rychle. „Jestli vám řekli, že mě máte zabít,
pak se museli splést, nejsem vůbec... nikdo!“

Muž udělal krok dopředu, Angie ustoupila o krok do-
zadu. Telefon ležel na zemi, těsně mimo její dosah.

„Jmenuju se Angie Morettiová a jsem si jistá, že nemá-
te jediný důvod po mně jít...“

„Ale ano, samozřejmě, je to ona,“ zvolal ten muž. Angie chvíli trvalo, než si všimla, že mluví do mikrofonu připevněnému ke sluchátkům na hlavě. „Právě potvrdila, jak se jmenuje.“

Zase jeden krůček dopředu. Angie mrkla po telefonu. Cítila, jak jí krev stéká po krku a na košili. Téměř přestávala cítit pachy i chuť, na malou chvíli se s ní chodba zatočila. Co kdyby vyrazila dopředu, popadla telefon a vyběhla...

„Angelika de Noaillesová,“ zopakoval mladík. „Myslel jsem, že budete vyšší. A vypadáte daleko bledší než na fotce.“

Angie se vrhla k telefonu. Muž zareagoval velice rychle, až příliš rychle. Popadl ji za ramena a zvedl dýku, Angie zaúpěla zděšením, všechno potemnělo a najednou se ocitla deset metrů odsud, na jiné křižovatce.

Rozhlédla se okolo sebe celá zmatená. Spánky jí svírala ostrá bolest. Vrah zůstal stát za ní omráčený úlekem. Angie se dala do běhu jako splašená. Za jejími zády nebylo slyšet žádné zvuky. Vydali se pronásledovatelé za ní? Otočila se a prohledávala dav, jestli někoho nespatří, a najednou stála na nástupišti ponořeném v přitmě – na správném nástupišti, směr Levallois, stavební práce ale ještě probíhaly, ještě tady stálo hrazení, povalovala se tu suť a parkovalo odstavené rypadlo.

„Jde k tobě!“ zaslechla hlas z přitmě. Angie potlačila výkřik, otočila se, aby mohla vyrazit na útěk. Příliš pozdě. Muž s dýkou už byl za ní.

Usmíval se. Bavil se.

„Pozor, ať zase neudělá tu divnou věc,“ vysvětlil do sluchátek. Angie se ještě jednou obrátila, za hrazením se objevil druhý muž. „Proklouzla mi mezi prsty,“ pokračoval první útočník. „A krvácí. Říkám si, jestli...“

Něco zapraskalo. Pak se ozvalo hlasité cvak. Rozsvítila se světla.

Scénu nelítostně ozářily paprsky světla ze třech obrovitých reflektorů.

„Co se to tady děje?“ zeptal se Matt.

Stál u vstupu na nástupiště, ruku položenou na vypínači. Matt, vysoký kluk s kaštanově hnědými vlasy, měl na zádech brašnu na šerm a v té podivné situaci vypadal až neuvěřitelně normálně. Při pohledu na něj pocítila Angie takovou úlevu, že se téměř zhroutila. Oslepení útočníci na chvíli zaváhali. První stál jen několik metrů od ní, slonovinou dýku v ruce, a druhý...

Druhý muž stál u otevřeného zavazadla, u toho, které se snažil protlačit skrz turnikety. Uvnitř byly složené obrovské pytle na odpadky a motorová pila.

Angie sevřela hrůza, pak vykřikla:

„Matte! Matte, pozor! Jsou nebezpeční...“

Vrazi si změřili nově příchozího, pak mrkli jeden na druhého. Vypadali víc bezradní než vystrašení, jako by příchod svědka na scénu znamenal spíš nepříjemnou komplikaci než nebezpečí.

„Sakra,“ pronesl ten druhý. „Myslel jsem, že tohle mělo být, snadný. Kdo to hodnotil?“

„Fayolle,“ povzdechl si první muž. „Víš přece, co je zač.“

Angie ze suti vytáhla prkno a zvedla ho jako zbraň.

„Matte, půjdu teď k tobě, jo? Pak poběžíme k východu...“

„Angie, teče ti krev,“ všiml si Matt. „Co...“

„Já se postarám o toho kluka,“ pronesl muž s dýkou.

„*MATTE!*“ vyhrkla Angie.

Matt odložil brašnu na zem. Pak z ní vytáhl sportovní šermířský kord a zaujal nacvičenou pozici. S křehkou zbraní v ruce vypadal spíš směšně. Vrah se pohrdavě usmál a vyrazil k němu.

Zdálo se, že Matt uvažuje.

Pak rychle odložil kord na zem a popadl rozměrný rýč ze staveniště.

Vrah se zastavil.

Pohledem přejížděl z chlapce na dívku. Angie couvala s prknem v ruce, aby se mohla připojit k Mattovi. Její kamarád měl sportovní postavu a solidní kovový rýč mu dodával na odhodlanosti.

„Oukej.“ Vrah pokývl směrem ke svému kolegovi. „Trošičku se nám to tady komplikuje,“ oznámil. „Sbal to.“

„Co je to za pošuky?“ zašeptal Matt, jakmile se Angie dostala až k němu. „Ten nůž? Je ze slonoviny? Co tvůj krk? Udělal ti něco?“

„Nevím. Pronásledovali mě a...“

Odmlčela se. První muž ji v tichosti pozoroval.

„Angelika de Noaillesová,“ pronesl konečně. „Nepřezijete týden.“

Angie s Mattem se na sebe podívali, pusou otevřenou údivem dokořán.

„No, teď na sebe jistě musíte být hrdá,“ pokračoval vrah, zatímco jeho společník klidnými pohyby balil zavazadlo. „Odcházíme. Nic to ale neznamená.“ Upřel na Angie svůj mdlý pohled. „Jste *označená*.“

Rozhostilo se ticho. Angie nebyla schopná slova. Matt svaraštil čelo.

„Označená? Cože...?“

Muž zabodl svůj ostrý pohled do Angie.

„Budu to já, nebo to budeme my, nebo někdo jiný. Nezáleží na tom, jak zemřete nebo kdo vás zabije. Jste *označená*... a do týdne jste mrtvá,“ zopakoval.

Pak se obrátil na svého kolegu, gestem se rozloučil a oba vrazi se v tichosti vytratili. Uprostřed opuštěného nástupiště zůstali stát dva vyděšení studenti.

Kapitola 2

O půl hodiny později se Angie s Mattem ocitli na komisařství.

Angie už přestala z rány na krku téct krev. Celá se třásla a Matt ji musel cestou k okýnku ve stanici, kde požádali o pomoc, podpírat. Ovšem pracovníci stanice metra si historku vyslechli s nevěřícím výrazem na tváři. Nikdo nevěděl, jak na ni zareagovat. Matt byl otrávený jejich neschopností, takže zavolal taxík, aby svou kamarádku odvezl do nemocnice.

Angie ale odmítla. Místo toho je taxík vysadil před komisařstvím ve 20. pařížském obvodu. Jestli chce mít šanci na dopadení útočníků, musí jednat rychle.

Stěny úzké čekárny byly okázale obložené mramorem. Pod třemi obligátními portréty – mladým králem, regentem a ministerským předsedou – trůnila abstraktní busta představující *Královskou moc vítězně vedoucí Francii*.

„Takže ti týpci tě sledovali,“ zašeptal Matt, když usazení na plastových židličkách trpělivě čekali, až na ně přijde řada.

„Uviděli mě hned ve vstupní hale, řekla bych... u turniketů...“

„Ale znali tvé jméno,“ trval na svém mladík se zakaboněným výrazem. „A co to povídali! Že jseš ‚označená‘...? To je fakt divný...“

Naproti nim na jiné židli seděla nějaká žena s nateklou tváří, oči upřené před sebe, kývala se ze strany na stranu a prozpěvovala si nějakou ukolébavku. Za okýnkem zívávali dva zaměstnanci nad rozloženou knihou návštěv. Krev na Angiině košili na ně zjevně nijak zvlášť nezapůsobila.

„Byli opravdu rozhodnutí mě zabít,“ odpověděla šepetem Angie. Začínala se klepat, byla jí zima a zahřát ji nedokázala ani Mattova bunda, ani horká čokoláda z automatu. „Nechtěli mi nahnat strach, ani mi něco jen tak udělat, nebo co já vím co, třeba mě znásilnit... Chtěli mě prostě *zabít*.“

„Že tě nechťeli znásilnit? Ti chlápci teda vůbec neměli vkus,“ zašeptal jí Matt.

Angie se nejdřív zarazila, překvapilo ji to, pak ale vybuchla trochu hysterickým smíchem, Matt se smál také, ale byl nervózní.

Dva zaměstnanci za okýnkem si je měřili nesouhlasným pohledem.

„Promiň,“ spustil Matt, když se Angie uklidnila, „černý humor není v týhle situaci asi úplně na místě...“

„Ne, právě naopak, je úplně na místě,“ řekla Angie, ramenem těsně přitisknutá k rameni svého nejlepšího kamaráda. „Aspoň mi to pomůže přijít na jiný myšlenky...“

Rozhostilo se ticho. Matt s Angie zůstali sedět přitisknutí jeden na druhého, aniž by pronesli slovo. Žena naproti nim s obličejem plným modřin a otoků si dál šepotala ukolébavku. Angiin pohled spočinul na portrétech na zdi, na nejmočnějších mužích Francie. Král byl ještě velice mladý a na retušované fotografii působil trochu ztraceně. Regent, princ de Condé, byl naopak silný, pevný, s nepoddajným výrazem. A ministerský předseda, kterému

celá Francie přezdívala Richelieu. Tmavovlasý a šlachovitý muž, jehož hluboké oči jako by Angie sledovaly a ona se oklepala, aniž by tušila proč. Možná proto, že portréty představovaly cosi neznámého. Politiku, tajemství, temné a nebezpečné síly, které ji daleko přesahovaly.

„Ta dýka,“ zeptal se najednou Matt, „byla ze slonoviny?“

„Myslela jsem, že se mnou budeš žertovat, abych mohla myslet na něco jinýho.“

„Já jen, že... Něco jsem si o tom četl. O dýkách ze slonoviny. Mluví se o tom v té *knížce*, nebo ne? Od té holčiny, co pracovala ve Versailles pro madame de Montesquieuovou?“

„Aha,“ odpověděla pobaveně Angie, „v téhle *knize*.“

„Jo, v téhle.“

Ta *knih*a, o které byla řeč, nebyla žádná jiná než *Upíři u dvora* od Sylvie Ferrierové. Ve Francii ji četl každý a v ostatních zemích nejspíš taky. Vyšla před čtyřmi měsíci a od té doby se držela na žebříčku bestsellerů. Sylvie Ferrierová pracovala na Versailles jako dvorní dáma madame de Montesquieuové, regentovy milenky. Nejednalo se o román, ale o sérii odhalení, aspoň pokud tomu takto čtenář chtěl věřit. Podle autorky se u dvora údajně pohybovali upíři, tvrdila, že ji v podzemí Versailles spoutali řetězy a sloužila jim jako nějaký bezedný zdroj krve.

Na lyceu si knihu předávali z ruky do ruky. Zejména proto, že se v ní hodně psalo o sexu. Sylvie Ferrierová s vášní mluvila o orgiích v soukromých saloncích zámku, vše bylo bohatě vylíčeno do nejmenších detailů, erotika kořeněná troškou sadomasochismu – právě to zajistilo dílu úspěch.

Sylvie Ferrierová ve všech rozhovorech přísahala, že neprohlašuje nic než pravdu. Musela potom utéct do Londýna, kde se schovávala před pomstou upírů, jak tvrdila (možná tak ale učinila také proto, aby nemusela platit tak

vysoké daně z autorských práv). Přesto těm historkám ve skutečnosti nikdo nevěřil, nebo se jim spíš věřilo jen tak napůl, stejně jako to bývá v případě skandálů celebrit... Přítomnost upírů u francouzského královského dvora oživovala letité soupeření mezi rodem z Orléans a rodem z Condé, historii plnou románků a nevěř, intrik a jedu.

„Sylvie Ferrierová se zmiňuje o slonovině?“ zeptala se Angie. „O rudé rukojeti? Jsi si jistý?“

Matt přikývl. Přemýšlel.

„Myslím, že jo. Aspoň myslím, že jsem to četl někde na internetu.“

„Na internetu?“ zopakovala Angie, navzdory situaci to znělo, jako by se mu posmívala. „Ty čteš stránky o upírech?“

„Čtou je všichni!“ zaprotestoval Matt.

Rozesmáli se, což opět přitáhlo užaslé pohledy zaměstnanců.

„Pane bože!“ Angie se postavila. „Tvůj pohovor! Matte, co ten tvůj pohovor na Saint-Cyru?“

„Myslíš, že po tom všem, co se stalo, mám náladu tam jít?“ odmítl ji mladík.

„Samozřejmě! Děláš si legraci? Sníš o tom už celý roky! Že se do toho opřeš a zvládneš všechny ty pohovory...“

Zvýšili hlasy, takže žena s oteklým obličejem přestala zpívat. Matt pokračoval tišeji:

„Angie, právě tě málem zabili. Nenechám tě samotnou.“

„V kolik hodin máš tu schůzku?“

„V jednu odpoledne.“

„Takže máš ještě čas,“ řekla Angie. Vzala Matta za ruku, která se zničehonic rozechvěla, aniž by k tomu měl důvod, snad jen z toho šoku, který před pár okamžiky zažil. „Ten pohovor je... Jde o tvou budoucnost. Musíš tam jít. Musíš tam jít,“ opakovala a cítila, jak se jí do očí derou slzy.

A právě v tom okamžiku ji Matt políbil.

Angie trvalo několik vteřin, než si uvědomila, co se stalo. Stiskla Mattovu ruku, on se k ní naklonil a najednou...

Jemně se vymanila z jeho blízkosti.

„Matte, já... Tohle ne. Jsme kamarádi a...“

Matt ucouvl, byl trochu pobledlý. V čekárně zavládlo ticho. Žena s nateklým obličejem je pozorovala bez pohnutí. Za okýnkem jeden ze zaměstnanců zašeptal svému kolegovi cosi do ucha, pak se zašklebil.

„Omlouvám se,“ vykoktal ze sebe Matt. „Nevím, co to do mě vjelo...“ Otevřely se dveře a v nich se objevil policejní inspektor.

„Angelika Morettiová!“

Matt s Angie zaváhali, pak se oba najednou zvedli tak, aby se jeden druhému nemuseli podívat do očí.

Inspektor je zavedl do chodby s oprýskaným nátěrem na stěnách, která kontrastovala s falešným kýčovitým luxusem čekárny. Prošli přeplněnou místností, kde u malinkatých stolečků skrytých mezi hromadami ohmataných složek a spisů seděla asi desítka lidí zápolících se zaprášenými počítači. Na mahagonových dveřích, jejichž luxusní materiál neladil s okolím, se skvěla elegantní měděná tabulka s nápisem *Královská policie*.

Na stěně visela mapa městského obvodu. Do ní byla zabodnutá asi desítka oranžových připínáčků, které utvářely geometrický obrazec. Matt se u něho zastavil a zamyslel se, obrazec ho zaujal, ale okamžitě se do toho vložila žena asijského vzezření.

„To není určeno očím veřejnosti!“ zabrblala. „S kým bude prováděn výslech, s vámi nebo s ní?“

„S tou dívkou,“ odpověděl inspektor, který se pro ně vrátil.

„Takže vy se teď vraťte do čekárny,“ nařídila Mattovi Asiatka.

Jeden z jejích kolegů za ní zabručel:

„Pokud ta mapa není nic pro veřejnost, asi by neměla viset na stěně, vid', Kim?“

„Je to jediné místo, kde je ještě nějaký volný prostor,“ ohradila se Asiatka.

„Ale Matt je můj nejlepší kamarád,“ ozvala se nesouhlasně Angie. „Byl svědkem toho útoku. A může ledacos dosvědčit.“

„Předvoláme si ho později,“ prohlásil suše inspektor. „Pojďte za mnou.“

Jeho tón nesvědčil o ničem dobrém. Angie se setkala s Mattovým pohledem. Gestem své kamarádce dodal odvalu a sledoval, jak se vzdaluje. A pak se ještě naposled kradmo podíval po mapě.

„Pomozte mi...“

Matt se zarazil.

„Haló. Pomoc. Slyšíš mě? Haló?“

Zdálo se mu to? Dětský hlas. Stěží slyšitelný, jako šeptání nebo vzdychání.

V místnosti ale žádné děti nebyly. Kolem Matta pracovali policisté a Angie mezitím s inspektorem zmizela v malinkaté kanceláři. Kim, inspektorka asijského vzezření, ho probodla nasupeným pohledem.

„Jste na odchodu, nebo ne? Ta mapa není určená očím veřejnosti, už jsem řekla.“

„Ano, promiňte,“ vykoktal ze sebe Matt. „Já...“

Třel si spánky.

Cože, teď? Slyšel nějaké hlasy?

Ti týpci v metru a políbil Angie a... Asi z toho všeho šlíl.

„Asi mi není dobře. Už jdu,“ odpověděl konečně.

Zavrtěl hlavou a pomalu se vydal zpět do čekárny.

Kapitola 3

Kancelář byla malinkatá a pod stolem bylo navrženo tolik archivačních krabic, že Angie měla co dělat, aby si nezlámala nohy.

„Takže,“ prohlásil pohrdlivě inspektor, když se usadili, „říkáte, že vás v metru napadli dva muži s dýkou? Nádhernou dýkou ze slonoviny, navíc s rudou rukojetí, takovou, která je k vidění na všech internetových stránkách o upírech?“

„Ano, přesně tak,“ odpověděla Angie vyrovnaně, jak jen to bylo možné.

Nebylo potřeba zapojit žádnou výjimečnou schopnost, aby v hlase inspektora poznala sarkasmus. Už tak se zdál být podrážděný, takže pokud by byla útočná, pokládal by ji navíc za hysterku.

„Byla jsem ve stanici Opéra,“ začala dívka s výpovědí.

Angie zopakovala celý příběh, který shrnula už při příchodu, snažila se nic nevynechat. Když došlo na hrozby, které jí adresoval první útočník, policista zvedl obočí:

„Říkal, že jste Angelika de Noaillesová? Myslel jsem, že se jmenujete Angie Morettiová.“

„De Noaillesová je příjmení mé matky, Moretti se jme-

nuje můj otec. Mám příjmení po otci, ale podle zákona o šlechtické krvi...”

„Ano, vím,“ rychle přitakal inspektor. „O šlechtické příjmení nelze přijít. To není jako naše jména hloupejch balíků z lidu.“

Angie se kousla do rtu. Udělala hloupost.

Ve Francii už po celé generace existovala zakořeněná nenávist mezi šlechtou a prostým lidem. V průběhu posledních dvou století se různým společenským hnutím podařilo dosáhnout částečné liberalizace. Některé výsady šlechty byly zrušeny, ale nikdy nebyla nastolena skutečná demokracie.

Spor mezi dvěma společenskými vrstvami ještě stále nebyl urovnán. Příslušníci šlechty po celé Francii pohrdali běžným lidem z měst i venkova. Ten jim to ale uměl vrátit. Lid pokládal velké šlechtické rody se všemi jejich výsadními právy a dědičným majetkem za příživníky.

Stručně řečeno, nenávist mezi dvěma světy byla vzájemná.

Na lyceu Angie Morettiová původ po své matce vždycky skrývala, ovšem s výjimkou svých nejlepších přátel. A podívejme, jak se právě pochlubila svou příslušností k rodině z Noailles tady na malém komisařství v lidové pařížské čtvrti. Na komisařství, kde museli každý rok bezpochyby bojovat o rozpočet, zatímco souběžně pracující Královská policie se topila v penězích.

Ano. Pěkná hloupost.

Angie se snažila situaci zachránit.

„Bylo mi sedm, když jsem matku viděla naposled. Vychoval mě táta, Jacques Moretti, a odjakživa bydlím tady, ve čtvrti Belleville. Takže já...”

Bylo ale pozdě, bitvu už prohrála.

„*Slečno de Noaillesová*,“ pronesl inspektor a kladl přitom důraz na každé slovíčko zvlášť, „jsem opravdu zarmoucen,

že vám nemohu pomoci, jak by se patřilo na osobu vašeho stavu, ale jak jistě víte, díky ze slonoviny, kterými v ruce máchají proradní zabijáci, jsou jen prachsprosté výmysly z internetu...“

Angie otevřela ústa, aby se ohradila, ale inspektor pokračoval dál:

„Popravdě řečeno, od té doby, co vyšla ta zpropadená knížka, jsme řešili tolik případů, kdy celá skupina lidí byla svědky podobných událostí, že Komora aristokratů musela vydat oběžník, ve kterém nám zakazuje zanášet do záznamů stížnosti na nadpřirozené jevy.“ Postavil se, zamířil ke dveřím a otevřel. „Takže vám děkuji, že jste se uráčila nás navštívit, a teď, pokud byste byla tak laskavá a namířila si to k východu...“

Angie se ani nehnula.

„Byla to díky,“ zaprotestovala. „Dýka, to je přece zbraň. To není žádný nadpřirozený jev.“

„Dýka nemrtvých? Přesně jako v té knize? Jistě mě teď omluvíte, milé dítě,“ dodal s posměškem v hlase, „ale...“

Angie sklopila tvář do dlaní.

„Dobře,“ zašeptala, „na tu dýku zapomeňte.“

Inspektor se na ni podíval, ale nerozuměl jí. Angie se zase narovнала.

„Žádná dýka tam nebyla. Musela jsem si to v té panice splést,“ prohlásila jasným a odhodlaným hlasem. Dveře stále zůstávaly otevřené a kancelář byla tak malinkatá, že ostatní zaměstnanci jistě museli jejich rozhovor vyslechnout. „V metru mě pronásledovali dva muži. Jeden z nich měl nůž, pokusil se mi podríznout krk, já jsem utekla, on mě zase dohonil, *nahlas vyslovil moje jméno*, prohlásil, že *má moje fotky*, vyhrožoval mi...“ Angie ztratila klid, do očí jí vyhrkly slzy, hysterie, kterou se předtím snažila skrýt, ji teď začínala zcela ovládat. „Řekl mi, že jsem snad na nějakém seznamu. *Že jsem označená!*“ dokončila s výkřikem.

„Budete s tím něco dělat? Tak ano, nebo ne?“ Rozhostilo se ticho, jeho kolegové vzadu ve velké místnosti utichli a Angie vnímala, že jí věnují pozornost. Jako by ve vzduchu proudila elektřina.

Inspektor se zase posadil. Přitáhl si k sobě klávesnici, potom si ztěžka oddechl a začal vytukávat.

„Stížnost, útok na nezletilou osobu.“ Zapsal si několik poznámek. „Tedy,“ dodal, „ten muž se vám pokusil podríz-nout hrdlo. Jen tak, zničehonic.“

Angie se zmohla jen na pokývání hlavou, odvaha z ní úplně vyprchala. Čekala, až bude sepsána výpověď a až jí inspektor potvrdí, že „to se rozumí samo sebou, že uděláme vše proto, aby se situace vysvětlila, *slečno de Noaillesová*, budeme vás průběžně informovat“, potom se postavila, za ní vyrazil i inspektor posměváček, opět prošli místností, kde se už všichni v tichosti vrátili ke své práci a nikdo si nedovolil vyměnit si s ním jediný pohled.

Za ní se ozval hlas.

„Ještě minutku, slečno.“

Angie se otočila.

Inspektor ji beze slova napodobil.

Dveře do místnosti s nápisem *Královská policie* byly otevřené. Na prahu stál muž vysoké postavy, blondák v bezvadném obleku, na límci saka vyšitý znak lilie. Inspektorka asijského vzezření stála vedle něj, v ruce držela nějakou složku – jistě spolu diskutovali o práci.

„Verdiere, nebude ti vadit, když si na chvíli půjčím tvou stěžovatelku?“ optal se muž s lilií.

Inspektor, který s Angie sepisoval výpověď, zaváhal a pak s nepřátelským tónem v hlase, který jen těžko skrý-val, odsekl:

„Copak mám na výběr?“

„Slečno, pojďte za mnou,“ řekl muž a ukázal na mahagonové dveře.

Vzal si složku, kterou mu Verdier proti své vůli odevzdal, a udivená Angie se zatím protáhla mezi stoly, které byly natěsnané až příliš blízko u sebe, takže si musela dávat pozor, aby nic nepřevrhla.

Vstoupila.

Muž z Královské policie zavřel dveře své kanceláře.

Chvilí stál a prohlížel si ji. Rozhostilo se ticho, takže se dívka mezitím uklidnila, otřela si slzy.

Pak pohledem sjel na složku, kterou držel v ruce.

„Angelika Morettiová.“

Angie přikývla.

„Mé jméno je Pierre Delaunay,“ pronesl muž, „a jsem velitelem bezpečnostních složek Královské policie pro severovýchodní oblast Paříže.“ Posadil se. „Můžete mi zopakovat všechno, co jste vyprávěla mému kolegovi?“

Angie se vůbec nechtěla začínat znova, ale muž ji přišpendlil pohledem. Byl chladný a pozorný. Byl připravený jí naslouchat, uvědomila si, skutečně jí *naslouchat*, poprvé od chvíle, kdy vstoupila do budovy komisařství.

Angie tedy začala vyprávět svůj příběh od začátku, nevynechala jediný detail.

Když skončila, Pierre Delaunay zopakoval:

„V každém případě jste označená. Jestli to nebudu já, bude to někdo jiný. Nepřežijete týden.“ Tohle vám tedy řekli?“

„Ano.“

Po další chvíli přemýšlení Pierre Delaunay prohlásil:

„Problém je, že kvůli internetu je dnes těžké poznat, jestli se jedná o skutečné označení, nebo jen o dva psychopaty, kteří vědí, jak funguje Tajné služebnictvo, a kteří zasvěceně používají jejich slovník, aby mohli děsit mladé dívky v metru.“

Angie vůbec ničemu nerozuměla, což jí ovšem nezabránilo pokývat hlavou v naději, že Delaunay bude pokračovat.

„Už vás představili u královského dvora, Angeliko?“

Ta otázka přišla jako blesk z čistého nebe, Angie si na jednou vzpomněla na dámy, které při průchodu chodbami metra kasaly nahoru sukně vyšíváné zlatem, a na lítost, která ji v tu chvíli zaplavila.

„Ne. Vyrostla jsem tady, v téhle čtvrti. Nejsem se svou matkou ani s nikým jiným z Noailles v kontaktu už skoro deset let.“

„Byla jste v poslední době v kontaktu s někým z rodu Orleánských nebo de Condé? Bydliště máte tady v Belleville, zlatá mládež se čas od času chodí pobavit do barů v ulici Generála Rébevala. S nikým jste netančila, nebyla jste na jedné z těch diskoték, co jsou právě v módě? Nikomu jste nešlápla na nohu? Nejste těhotná, třeba s nějakým ženatým knížetem nebo hrabětem, který by se vás i vašeho dítěte rád zbavil? Nic neskrýváte – třeba něčí tajemství? Nemáte přístup k nějakým informacím, které by mohly někomu uškodit? Nedonutila jste někoho vyzradit tajemství?“

Angie si nemohla pomoci, ale musela se smát, zaprvé byla nervózní a zadruhé ji ta představa, že snad šlápla na nohu nějakého urozeného hraběte, pobavila.

„Odpověď na všechny otázky zní ne,“ odpověděla. „Ne, nebyla jsem tajně ve styku s žádným šlechticem od dvora. Nejsem těhotná, nic neskrývám, neznám žádné tajemství ani záhadu a neurazila jsem žádného knížete. Co je to Tajné služebnictvo? A co to znamená, že jsem označená?“

„Tajné služebnictvo je prastarý název, který se ještě používá, je to tajná a soukromá bezpečnostní služba panovníka.“ Delaunay upřel na Angie svůj pohled. „Označení je razítko ve tvaru černého čtverce, které tato bezpečnostní služba otiskne na složku osoby odsouzené k smrti.“

„Aha.“

Angie úplně přešla chuť se smát.

„Abychom si správně rozuměli, řeč je o neoficiálním rozsudku. Pokud Tajné služebnictvo rozhodne, že má nějaká osoba zmizet, pak také zmizí. Mrtvola se obvykle nikdy nenajde.“

Delaunayho železný pohled byl opět zabodnutý do Angie. Vyčkával a vyhodnocoval její reakce.

„Vy... vy mi to nemůžete... nemůžete mi to jen takhle říct,“ zabreptala Angie a přitom si třela spánky. „Jestli... jestli je tohle pravda, je to státní tajemství a vy jste mi ho tedy jen tak vyzradil a... ach bože...“

Dostala takový strach, že se jí začaly klepat ruce a nedokázala ze sebe už vydat ani hlásku. Delaunay pokýval hlavou, jako by ho její reakce uspokojila.

„Bylo to státní tajemství. Od vydání knihy Sylvie Ferriérové už to ve skutečnosti žádné tajemství není. A to nemluvím o té vlně diskuzí, která následovala. Jistě jsem vás vyděsil. Chtěl jsem vědět, jestli budete skutečně vystrašená, nebo jestli jste to byla vy, kdo si tu historku vymyslel.“

„Nic jsem si nevymyslela. Stala jsem se obětí pokusu o vraždu,“ trvala na svém rozzlobená Angie. „A přišla jsem na policii, abyste našli pachatele a poskytlí mi ochranu.“

Pierre Delaunay se usmál.

„Výborně. Mluvíte jako dospělá, budu s vámi tedy jednat jako s dospělou osobou. Existuje velká šance, že ti vaši útočníci mají jen zálibu v konspiracích a slyšeli řeči o označení... Jsou vlastně nemocní, napadají mladé dívky a využívají přitom metody Tajného služebnictva, aby si dodali na důležitosti. V tom případě vám nehrozí žádné nebezpečí. Vědí, že jste je určité byla nahlásit na policii, a nebudou dvakrát útočit na stejnou oběť. Budu to vyšetřovat, ale opakuji, v tom případě vám nehrozí žádné nebezpečí. Vraťte se domů, dejte se do pořádku a na tu historku zapomeňte.“

Angie strnula, vyčkávala, co bude dál.

„Na druhou stranu...“ Delaunay se odmlčel. „Na druhou stranu je tady docela malinkaté riziko, že jste skutečně nositelkou označení. V tom případě pro vás nemohu nic udělat. Nikdo pro vás nemůže nic udělat. Nařízení pochází shora. Vrahové vás budou pronásledovat, dokud nezemřete.“

Kancelář náhle opanoval chlad, ledový chlad. Nebo se jí to jen zdálo?

Delaunay pokračoval:

„V tom případě, kdybych byl já na vašem místě... Odjel bych. S nikým bych o tom nemluvil, a zejména ne se svým otcem, ze strachu, abych neohrozil i jeho, protože se jistě bude snažit vás ochránit. Vzal bych si veškeré své úspory z kapesného, vyfoukl bych číslo tátovy kreditní karty, vybrakoval rodinné účty, vyhledal překupníky, co obchodují s padělanými doklady na nádraží Gare de l'Est, nasedl bych do prvního vlaku směr Moskva a nikdy bych se nevracel. Rozumíme si?“ dodal ve chvíli, kdy se zdálo, že ti-cho, které se rozhostilo mezi květináči a tapetami na zdi, tu zůstane na věky. „Přesně tohle bych udělal. Zejména pokud bych lhal o tom, že nemám co skrývat. Tak přesně tohle bych udělal, kdybych přeci jen měl nějaké to tajemství. Něco, co je potřeba tajit. Něco, co by mohlo vysvětlit moje označení.“

„Já ale o ničem nevím,“ zašeptala Angie. „Nemám žádné tajemství.“

„Skvělé,“ pronesl Pierre Delaunay a vstal, „takže ani nemáte žádný důvod dělat si starosti.“

Kapitola 4

Angie odmítla, aby ji Matt doprovázel. Když konečně osaměla, koupila si nové triko, došla si na toalety v kavárně, převlékla se a před starým nakráplým zrcadlem si prohlédla povrchovou ránu na krku.

Pak se dala do pláče.

O půl hodiny později vyšla ven a nazdařbůh se vydala do ulic. Sama. Koneckonců jestli byla označená, jestli byli její vrazi připraveni vrhnout se na ni hned na první křižovatce, nebude lepší zůstat sama, aby své přátele nebo tátu nevystavovala nebezpečí? *Pojďte! Jen do toho! Zabijte mě!* pomyslela si celá rozlícená, dlouhými kroky měřila přeplněné chodníky, ale i o tři hodiny později byla stále ještě naživu a na telefonu jí začínaly přibývat nepřečtené zprávy. Matt, který jí oznamoval, že předběžný pohovor na vysněnou školu proběhl dobře, a chtěl vědět, jak se cítí. Protože neodpovídala, zprávy od něj byly stále naléhavější a naléhavější. Pak následovaly další od Clémence. Matt už jí musel všechno povypřávet. Angie jim nakonec odepsala kolem čtvrté odpoledne, aby je ujistila, že je v pořádku, vešla do nějakého parčíku, kde si vypnula telefon a posadila se na lavičku, aby mohla v klidu přemýšlet.

Úlek a hrůza dnešního rána se pomalu rozplývaly. Musela se rozhodnout.

Odjet, nebo zůstat?

„Odjel bych, kdybych měl nějaké tajemství,“ řekl jí Pierre Delaunay. „Něco, co musím skrývat. Něco, co by mohlo vysvětlit to označení.“

Měla snad nějaké tajemství?

Pak jí hlavou krátce proběhlo několik nejasných vzpomínek: vůně navoskovaných parket, melodie hraná na piano. Nebezpečná, ale vábivá blízkost nějaké osoby. Krev. Někdo na ni zakřičel, aby se vrátila do postele, a...

Kradmý obraz se rozplynul. Jistě to byl nějaký sen. Angie schovala tvář do dlaní.

Pierrovi Delaunaymu nelhala. Nic neskrývala. Nic, co se týkalo její minulosti, v ní nevzbuzovalo pochybnost. Nikdy nespáchala nic protiprávního, zatím ani neměla žádnou vážnou známost, a dokonce nikdy ani s nikým nespala, i když pro upřesnění, minulé léto si na pláži v Normandii vyměňovala nekonečně dlouhé polibky s úžasným Romainem, ten ale hned potom odjel do Rennes, kde nastoupil na studia matematiky, a od té doby už ho znovu neviděla. Dobrá, jednou, bylo to ještě na lyceu, vykouřila na toaletách dvě cigarety. Clémence zatím držela stráž, ale je víc než jisté, že tohle nebyl ten důvod, proč ji chtěla zlikvidovat bezpečností služba krále. Angiina představitost se dala do chodu, představovala si svět, ve kterém týmy královských agentů navštěvovaly vzdělávací instituce, aby stíhaly teenagery, kteří nedodržovali pravidla a...

Angie se postavila celá zděšená.

Tajemství. Samozřejmě, že měla tajemství. Svůj talent. Svoji intuici, to, že uměla číst emoce. Byl tohle snad ten důvod? Snad kvůli tomu ji chtěli zavraždit?

Vyndala telefon a horečně začala vyhledávat na internetu. Tajné služebnictvo bylo řízené ministerským před-

sedou. Takže pokud by chtěla do věcí vnést trochu světla, zjevně stačilo jedině, sjednat si schůzku se slavným Richelieuem a říct mu... co?

„Pane ministerský předsedo, jmenuji se Angelika de Noaillesová. Myslím, že mě chcete nechat zavraždit. Smím se vás zeptat proč?“

Ne, to bylo absurdní.

Půl páté. Parčík okolo Angie hlučel hlasy dětí, které vycházely ze školy. Matky a pečovatelky si povídaly obklopené kočárky, telefonovaly nebo pracovaly na noteboocích. Ve vzduchu bylo cítit vůni piškotů, mléko z kojeneckých lahví, kávu a chladný tabákový kouř od odpoledních návštěvníků parku.

Ne.

Svět byl racionální, předvídatelný.

Angie se zhluboka nadechla. Nechtělo se jí věřit, že by tady snad bylo nějaké vládou posvěcené spiknutí s cílem ji zabít. Ostatně o jejích schopnostech nikdo neměl ani tušení. Kromě Matta a Clémence, ale ani jeden jí nevěřil, takže by se jí neodvážili udat.

Angie vstala, už se rozhodla.

Zůstane. Záhadné služby Richelieua do toho nebyly zapletené. Byli to jen dva blázni, kteří jí chtěli nahnat strach, podala výpověď na policii a tím je vše uzavřené. Jak řekl Pierre Delaunay, žádný důvod se znepokojovat.

Vrátí se k sobě domů, na všechno zapomene a zase bude žít svůj život.

Přesto se domů nevracela metrem. Raději pomalu vystoupala po třídě Ledru-Rollina, kam zabloudila, a žaludek se jí svíral strachem, který si odmítala přiznat. Několikrát se otočila, aby se podívala, jestli ji někdo nesleduje. Když konečně došla domů, byla už tma. Bellevilleská ulice byla jako obvykle plná lidí a Angie uskočila, protože do ní strčili dva mladí Číňani. Zdálo se jí, že neznámé siluety mizí v přítmí

každého alžírského obchůdku, na rohu každé lékárny, každého stánku s exotickým ovocem, a při vstupu do domu se Angie téměř dala na ústup, když narazila na Ernestinu, starší dámu ze čtvrtého patra, která už byla trochu pomatená a prohlašovala, že na Zemi sestoupí Měsíc, vezme na sebe lidskou podobu a bude se procházet mezi lidmi.

Angie si přivolala výtah.

Pak aniž by věděla proč, se vydala nahoru po schodech.

V plné rychlosti vyběhla šest poschodí a konečně se dostala do podkrovního bytu, který obývala se svým otcem. Byl to krásný byt – tedy na Paříž, kde byly rozlohy malé a ceny astronomické, v každém případě. Hrstka lidí, kteří věděli, že je Angie Morettiová dcerou vévodkyně de Noaillesové, si myslela, že je podkrovní byt placený z peněz od matky, ale nebyla to pravda. Dědeček Moretti byl umělecký truhlář a před padesáti lety koupil dvě poslední patra v domě ve čtvrti ležící pryč z centra Paříže. O generaci později se z podkrovního bytu stal klenot k nezaplacení a Angie s tátou měli radost, že si ho mohou užívat právě oni.

Jacques Moretti pracoval v dolním patře před třemi monitory a prohraboval se složkami. Vypadal přitom jako z nějakého Kafkova románu. Když uslyšel, že přišla dcera, zvedl hlavu a věnoval jí jeden roztěkaný úsměv. Angie ho políbila na čelo a vyhýbavě odpověděla na otázku, jak se celý den měla. Jacques Moretti si toho ani nevšiml, nejdřív zapáleně pokýval hlavou (tohle Angie znala a znamenalo to, že vůbec neposlouchal) a pak se zase ponořil do programování.

„Jak to jde s tou první verzí?“ zeptala se ho dcera.

„Už je skoro hotová. Zdá se, že jsou ve Washingtonu spokojení,“ odpověděl Jacques Moretti s radostným úsměvem.

„Najali si toho nejlepšího,“ odvětila Angie a objala ho kolem ramen.

„Pravda, velká pravda, broučku,“ řekl Jacques Moretti a zase se ponořil mezi řádky kódu.

Angie podrobnosti nevyzvíдалa. Ostatně otec ani neměl právo jí je poskytnout. Když totiž uzavřete kontrakt s americkou vládou, nemůžete se se svou prací svěřovat ani rodině.

Šest hodin večer.

Venku narůstaly stíny.

Začínalo zlehka pršet.

Angie si šla do kuchyně připravit miskú müsli, zalila ho studeným mlékem, vyšla nahoru do svého pokoje a posadila se na postel. Několik vteřin zůstala sedět bez hnutí, pak zaslechla nějaký hluk, otočila hlavu... Když na okně spatřila přilepený obličej Clémence, vyjekla hrůzou.

O několik okamžiků později už bylo okno otevřené a ona se smála vlastnímu strachu, kamarádka jí svírala v náručí.

„Páni, máš vážně dobrou náladu na někoho, koho dnes málem zabili!“ komentovala nově příchozí a Angie jí pomáhala z mokré bundy nasáklé prvními kapkami pořádného lijáku.

Clémence bydlela ve vedlejší budově o poschodí níž. Před několika lety dívky zjistily, že díky blízkosti spleťtých střech domů v jejich čtvrti bylo pro Clémence snadné přelézt z jejího balkonu na opuštěnou terasu bývalého pekařství a z opuštěné terasy bývalého pekařství na balkon vedoucí do pokoje Angie.

„Jak se cítíš?“ optala se Clémence. „Matt mi všechno v rychlosti povyprávěl. Dělal si starosti. Co tvůj krk?“

„Je to jen škrábnutí,“ řekla Angie a shrnula límec, aby jí zranění mohla ukázat.

Clémence trvala na tom, že je potřeba ránu vydezinfikovat, a tak zmizela v koupelně pro něco, co by obsahovalo alkohol, pak několikrát proklela celé lidské pokolení

a nakonec Angie zavalila hromadou otázek. Co na to policie? Jak dopadl výslech? Jestlipak si Angie musela prohlédnout fotografie podezřelých? Nabídlí jí ochranu? Budou hlídat byt?

Angie se zhluboka nadechla. Pak začala vyprávět. Všechno, do nejmenších podrobností, aniž by si něco nechala pro sebe.

Když skončila, Clémence dlouho nebyla schopná slova, zírala s otevřenou pusou.

„Ty vole,“ vypadlo z ní nakonec.

„Jo, přesně tak.“

„Říkala jsi to tátovi?“

Angie zavrtěla hlavou.

„Takže ty tomu věříš, myslím, ty historce? Věříš na Tajný služebnictvo? Na to označení? Aspoň trochu tomu věříš, nebo ne? Kdyby ne, neměla bys přece důvod to tajit.“

„Ne, nevěřím tomu,“ zopakovala neoblomně Angie. „Přemýšlela jsem. Nikdo nemá důvod mi ubližovat. Nejsem těhotná. S žádným vévodou ani hrabětem, dokonce ani s žádným markýzem.“

„Pche. Nějakej markýz, to snad ne, pod úroveň. Angelika de Noaillesová by se tak hluboko nikdy nesnížila.“

„Máš pravdu. Jestli se mám s někým vyspat, pak to musí být přinejmenším princ z nějakýho urozenýho rodu.“

„Fajn, takže ti vrazi měli fotky a znali tvý jméno,“ pokračovala Clémence po chvíli přemýšlení. „To ale ještě nic neznamená. Získat fotky dnes v době internetu není nic složitýho. Teda pokud jsou to nějaký úchylové. Někteří lidi jsou šlechtickou smetánkou posedlí, dychtí po modrý krvi a vůbec. Sledují celou rodovou linii, obtěžují všechny, kdo s ní mají něco společnýho...“ Clémence se odmlčela, byla si vědomá, že tahle verze Angie určitě moc neuklidnila. „Zkrátka existuje asi tak milion vysvětlení. Chceš, abych si o tom promluvila se *svým* tátou?“

Angie zaváhala a pak řekla:

„Jo, to by bylo fajn. To je dobrej nápad. Díky.“

Na chvíli se rozhostilo nepříjemné ticho, rychle ho ale přerušila Clémence:

„Musíš být unavená. A určitě bys chtěla být chvíli sama, promiň.“

„*Vůbec* nemám chuť být sama,“ odmítla Angie. „Navíc mám potřebu s někým mluvit. Ale ne o tom útoku, to ani ne. Nejdřív si dáme něco čokoládovýho,“ oznámila a vyskočila na nohy. „Souhlasíš?“

„Samozřejmě,“ odpověděla kamarádka.

A obě sešly dolů do kuchyně s cílem podniknout nájezd na jejich domácí zásoby.

Clémence toho využila, aby se pozdravila s panem Morettim, který jí mile odpověděl, aniž by si uvědomil, že ji neviděl vcházet do bytu vstupními dveřmi. Vzaly si s sebou dvě vaničky zmrzliny a usadily se na posteli, pohodlně zabořené do polštářů.

„Milá slečno, jsem připravená naslouchat vašim slovům,“ oznámila s hranou vážností Clémence.

„Výtečně,“ řekla Angie a nabrala si pořádnou lžici čokoládové zmrzliny.

Najednou jí historky o tajné bezpečnostní službě a označení připadaly tak vzdálené a neskutečné jako z nějakého románu.

„Vlastně bych s tebou chtěla mluvit o dvou věcech. Zaprvé, Matt se mě pokusil políbit.“

Clémence unikl překvapený výkřik a chystala se to komentovat, Angie ji ale zarazila zvednutím ruky:

„Počkej. To není tak důležitý.“

„Hmm. Takže zajímavěj den,“ zašeptala kamarádka.

„Dalo by se to tak říct. Za druhý, Clémence, vím, že nevěříš, že mám ty schopnosti. Ale když jsem ty chlapy v metru potkala, věděla jsem, že mě chtěli napadnout. Snažili

se projít skrz turnikety, a když se mnou mluvili, cítila jsem nával agrese, závan smrti...

Čekala, že Clémence projeví nesouhlas, ale její kamarádka pozorně poslouchala s bradou opřenou o kolena. Připadala jí tak vážná. Měla nakrátko ostříhané tmavé vlasy a na očích menší brýle s kovovými obroučkami. Angie si nemohla pomoci a musela jí na špičku nosu máznout kus zmrzliny.

„Dobře,“ řekla Clémence a bez dalšího komentáře si otřela nos. „Pokračuj.“

„Když jsem se pak ztratila v chodbách, cítila jsem, že se ke mně blíží. Věděla jsem, že mě pronásledují, že po mně pátrali – ale neviděla jsem je. Byli schovaní. Tak mi nemluv o tom, že jsem to vyčetla z řeči jejich těla.“

„Hmm,“ jenom odpověděla Clémence. „Dobře.“

„Dobře?“

„Pokračuj, markýzo.“

„Nejsem žádná markýza. Jen kvůli tomu, že moje máma je vévodkyně, nemusíš...“

„Pokračuj, následnice trůnu.“

Angie protočila oči v sloup. Dívky kdysi narazily na internetovou stránku www.budetekralem.com a zjistily, že na ní Angie figuruje jako následnice trůnu. Zobrazovala momentální posloupnost následníků na trůn aktualizovanou každou hodinu, což nebylo nic až tak překvapivého, protože ve velkých šlechtických rodech byli všichni přinejmenším bratranci a sestřenice. I když se rody z Orléans a z Condé s větším či menším úspěchem snažily vyvarovat se křížení svých rodových linií. Angie měla velkou radost, když (toho týdne) zjistila, že je pětistá sedmdesátá šestá v pořadí následníků, což obě dívky hned oslavily přípitkem limonádou.

„A potom,“ pokračovala Angie, „během toho útoku jsem měla něco jako výpadek. Stála jsem na jednom místě

a o chvilinku později jsem byla o deset metrů dál. Bylo to, jako bych se teleportovala.“

„Hmm.“

„Hmm?“

„Dobře,“ prohlásila Clémence po kratší odmlce. „Moje interpretace: když s tebou mluvili, cítila jsi z těch mužů agresivitu, protože z nich jednoduše ta agresivita byla cítit na sto honů. Jejich pohled, hlas, feromony... A později v těch chodbách jsi věděla, že jsi úplně sama, zranitelná. Věděla jsi, že ti týpci byli divný. Podvědomě ti došlo, že tohle je ideální chvíle, kdy na tebe můžou zaútočit.“

„Podvědomě?“

„No víš přece, jako ve westernech. Jako když generál zničehonic cítí, že na něho indiáni chystají past v nějaký soutěse. Ten generál nemá žádný magický schopnosti. Je to ale skvělejší strateg, ví, že jeho armáda je zranitelná, říká si, že nepřítel týhle příležitosti určitě využije. Je to jeho podvědomí, který mu dává signál.“

„Dobře...“

„Co se týká té druhý záležitosti, tohle jde snadno vysvětlit. Byl to adrenalin, strach. Na chvíli jsi měla výpadek.“

„Ale jo, to by mohlo sedět,“ uzavřela debatu Angie, když zvážila všechny argumenty. „Možná jo.“

„Dobře. Teď pojďme k tomu Mattovi. Zachránil ti život. Políbil tě. Je to skutečněj románovej hrdina tohoto příběhu. Dokonce u toho v ruce držel kord!“

„Rýč.“

„Fajn, tak aspoň symbolicky...“

Někdo zazvonil u vstupních dveří.

Angie nadskočila a i Clémence ucouvla. Obě dívky se na sebe podívaly, byly vyděšené. Pak se Angie vyšvihla na nohy.

„Táta! Měla jsem mu to říct. Měla jsem ho upozornit. Ach, pane bože! Měla jsem mu říct, aby nikomu neotvíral...“

„Zmiz přes balkon,“ vykoktala ze sebe Clémence, hlas se jí klepal. „Já, ehm, já tady zůstanu, budu se tvářit, že o ničem nevím, abych je zdržela...“

„Nemůžu jen tak zmizet...“

Ozval se vážný, ale známý hlas Jacquese Morettiho a obě dívky ztuhly.

„Samozřejmě,“ promluvil Angiein táta dole v přízemí. „Rozumím. Ano, pojd' dál, prosím.“

Angie se sevřel žaludek. Srdce jí bilo jako splašené, cítila... co?

„Angie!“ zavolal na ni táta. „Pojd' sem, zlato.“

Tón jeho hlasu byl neobvyklý. Angie si s Clémence vyměnila další pohled. Pak se Clémence postavila, připravovaná vyhodnotit míru nebezpečí, Angie ji ale chytila za ruku.

„Ne,“ vydechla. „Jdu tam.“

Sešla dolů po schodech.

Dole stál její otec a zdál se trochu napjatý. Přeslapoval vedle elegantní dámy ve značkovém kostýmku, která měla lesklé blond kadeře stažené v dokonale uhlazeném drdolu.

„Angie,“ spustil otec trochu nakráplým hlasem. „Já...“ Ukázal na tu ženu. „Už je to deset let, ale myslím, že si na ni vzpomínáš...“

Odmlčel se. Nebylo ovšem třeba vůbec nic dodávat. Angie ztuhla. Po zádech jí přešel štiplavý mráz.

„Vévodkyně de Noaillesová,“ dodal táta, „tohle je...“

„Ona ví, kdo jsem,“ chladně odvětila vévodkyně. „Vidím jí to na očích. Velice dobře mě poznává.“ Natáhla ruku k Angie, která ji mechanicky stiskla. „Angeliko, jsem tvá matka.“

Kapitola 5

Vévodkyně de Noaillesová si svou dceru pozorně prohlížela od hlavy až k patě. Pak zjevně spokojená s tím, co vidí, prohlásila:

„Dceruško, přišel čas představit tě u dvora.“

Angie byla jako omráčená. Matka už rozsvítila displej telefonu a začala procházet svůj kalendář.

„Představení proběhne u příležitosti plesu Merkura ve čtvrtek večer ve Versailles,“ oznámila. „To znamená, že ve tři hodiny odpoledne budeš muset být nachystaná – ustrojená, učesaná, nalíčená, musíš vypadat jako někdo, kdo chce ve společnosti něčeho dosáhnout. Šaty na ples budeš mít s sebou v odpovídajícím zavazadle, o odvoz se postará mnou pověřená dáma. Na zámku budeme v sedm hodin večer, což by nám mělo poskytnout dostatek času, aby ses mohla připravit v šatně pro dvorní dámy, přístup do šatny s nimi domluvím. Doporučuji ti, abys s přípravami začala už v osm hodin ráno. Pošlu k tobě svého kadeřníka, vezme s sebou všechny potřebné věci a...“

„Možná,“ přerušila ji Angie.

Vévodkyně de Noaillesová se zachmuřila.

„Prosím?“

„Říkala jsem možná. Něco jste mi navrhla, budu o tom přemýšlet. Buď nabídku přijmu, nebo ne. Co si o tom myslíš ty, tati?“

Do matky jako kdyby nepatrně píchlo, jako by bylo nemyslitelné ptát se na názor jiné lidské bytosti, když byla v místnosti přítomná ona. Angie se však stále upřeně koukala na tátu a tvářila se, že rozhovor nebude pokračovat, dokud nebude znát názor muže, který ji vychoval, živil a celé ty roky ji zahrnoval láskou. Jacques Moretti byl zticha. Zdálo se, že si bedlivě prohlíží Angie. Jeho dcera už ale byla na tento pohled zvyklá, věděla, že ji nevidí. Zíral na neurčitý bod kdesi v prostoru za ní, přemýšlel.

Pak si sundal brýle.

Otřel sklička, dával si na čas.

Angie cítila, že matka začíná zuřit, vévodkyně však neřekla jediné slovo. Jistě byla dostatečně chytrá, aby vycítila, že pokud bude příliš tlačit, riskuje kategorické odmítnutí. Clémence, která vyšla z pokoje za Angie, stála na schodišti.

„Měla bys tam jít, Angie,“ řekl nakonec Jacques Moretti. „Společnost, ve které se pohybuje Hel... tvá matka je společnost, do které patříš i ty, je součástí tvého dědictví. Měla bys se o ní něco dozvědět.“

„Výborně,“ pokračovala vévodkyně de Noaillesová se špetkou sarkasmu v hlase. „Děkuji ti za podporu, Jacquesi. Vzhledem k tomu, že jsme došli aspoň k základní shodě, vraťme se nyní k praktickým záležitostem.“

Angie ji vnímala jen napůl. Versailles. Dvůr. Šlechta. Král. Označení.

Být uvedená na královský dvůr, to byla jistě ta nejlepší cesta, jak se setkat s Richelieuem. Jak zjistit...

„Budeš potřebovat někoho, kdo na ten ples půjde s tebou Angeliko,“ řekla vévodkyně. „Dívku tvého věku, která by tě doprovázela a dělala ti společnost. Znáám několik

mladých dam z dobrých rodin, kterým je okolo sedmnácti let.“

„Chci Clémence.“

Na schodišti za ní se její překvapená kamarádka hlasitě zajíkla. Vévodkyně de Noaillesová zvedla hlavu, zdálo se, že si tmavovlasé dívky v brýlích, která je pozorovala jen z dálky, všimla poprvé.

„Kdo je Clémence?“ zeptala se přesto.

„To jsem já, madame,“ vysvětlila zdvořile dívka a sestoupila z posledního schodu. „Clémence Brissotová. Jsem kamarádka vaší dcery už hodně dlouho. Známe se už od školky.“

„Clémence *Brissotová*? Máte něco společného s tím poslancem?“

„To je můj otec.“

Vévodkyně de Noaillesová se zamračila. Poslanec Brissot byl jedním z vedoucích představitelů Republikánské strany, náruživý odpůrce monarchie. Angie sevřela ruce v pěst, očekávala nejhorší, matka se k ní ale jen jednoduše otočila a pokračovala dál, jako by pro ni Clémence přestala existovat:

„Myslela jsem si, že... Tvůj kamarád z dětství byl chlapec, Angeliko. Nějaký Mathias?“

Protože Clémence se nesmířila s tím, že by ji někdo ignoroval, okamžitě odpověděla:

„Matthieu. Matt. I on je blízký přítel. Známe se všichni tři od prvního roku ve školce v Servanově ulici.“

„Ten Matthieu, který byl o prázdninách s tebou u nás na zámku, Angeliko, je to tak? Jednou nebo dvakrát, když jste ještě byli malí?“

„Už si nevzpomínám,“ zamumlala Angie.

Najednou se jí před oči začaly vracet obrazy: s Mattem pobíhají v parku, vcházejí do lesa, hrají si na schovávanou za stromy v panském lese u Noailleského zámku, který se jí tenkrát jevil jako celý svět.

„Ano, Matt byl dvakrát u tebe, Heleno,“ vložil se do rozhovoru Jacques Moretti, „když bylo Angelice pět a šest let. Ale nebyl tam... při jejím posledním pobytu.“

Rozhostilo se ticho a Angie se najednou musela sama sebe ptát, co asi cítil její táta tváří v tvář své bývalé manželce, poprvé od... Kolik to jen může být let? Angie to bylo jedno, ostatně jako spousta jiných věcí. Mluvili spolu ještě její rodiče? Setkali se, možná nedávno, aniž by o tom jejich dcera věděla?

Proč se rozvedli?

Milovali se?

„Ne, Matthieu tam při posledním pobytu nebyl,“ potvrdila vévodkyně de Noaillesová. „Výtečně.“ Obrátila se na Clémence. „Řekněte mi, mladá dámo. Co jste zač?“

Jiná dívka v jejím věku by se při takovém dotazu zaražila, ale Clémence se jen pousmála a odpověděla, jako by vévodkyni chtěla poškádlit:

„Vlastně, madame, i mně je sedmnáct. Stejně jako Angie i já jsem chodila na základní školu a potom na Voltairovo lyceum.“ Vévodkyni se zachvěly nosní dírky – projev těla, kterým vyjádřila veškeré své pohrdání, které chovala k veřejnému vzdělávacímu systému. „Jsem vynikající studentka, a navíc skromná, jak jistě sama vidíte. Mám ráda humanitní vědy a zajímám se o politiku. Doufám, že se tento rok dostanu na studium politologie v Paříži, zastupuji Mladé republikány a...“

„Výborně,“ přerušila ji Angiina matka. „Chápu. Bude te dělat doprovod mé dceři. Vyjednáám pro vás výjimku. A teď, mé milé, nás nechte o samotě. Musím si promluvit s tvým otcem, Angeliko.“

Angie zůstal na chvíli nehybně stát. Jak mohla být její matka tak troufalá a dávat jí rozkazy v tomto bytě, *jejím* bytě? V bytě, ve kterém Angie bydlela s tátou, kam vévodkyně nevstoupila už téměř deset let?

„Minutku.“

Angie vykročila dopředu. Rodiče se otočili k ní.

„Ráda bych si nejdřív vyjasnila některé detaily, *madame*.“

Napětí se ještě o stupínek vyostřilo.

Oslovení „*madame*“ Angie zvolila naprosto záměrně – v žádném případě téhle ženě nebude říkat „mami“ nebo „matko“ a chladně pronesené „*madame*“ bylo technicky vzato odpovídající slovo. Ve své podstatě to byl zdvořilý způsob jak oslovit šlechtičnu bez ohledu na její věk, rodinný stav nebo postavení.

„Neměli jsme příležitost vypěstovat si obvyklý vztah mezi matkou a dcerou,“ pokračovala Angie a podvědomě přitom napodobovala formální vystupování vévodkyně. „Promiňte mi tedy, jestli v budoucnu nebudu dostatečně respektovat vaši autoritu.“

„Vztahy mezi námi s tím nemají nic společného, Angeliko. Matka představuje pro svou dceru autoritu a má nad ní pravomoc už ze své podstaty.“

„Co se pravomoci týče, deset let vaší nepřítomnosti ji zcela zničilo, *madame*.“

„Vůbec ne. K tomu by bylo třeba rozhodnutí soudu, ale nikdy bych nikomu nedovolila, aby...“

„*Deset let!*“ vykřikla Angie.

Rozhostilo se ticho. Jacques Moretti odvrátil zrak. Byl velice bledý. Angie cítila otcův smutek, který se vzedmul jako vlna, takže po zbytek rozhovoru si už ničeho jiného nevšímala. Měla stažené hrdlo, chtělo se jí brečet, hořkostí, hněvem. Zadržela slzy. Před ní ne...

Vévodkyně neodpověděla, ani se neomluvila, nepodala žádné vysvětlení. Angie počkala, až bude schopná mluvit, pak pokračovala:

„Bylo by potřeba soudní rozhodnutí? Ano, teoreticky. Ale v praxi vám nedoporučuji, abyste mi něco přikazovala. Půjdu s vámi na ples ve Versailles zejména proto, že mi to

připadá jako dobrý nápad, a také z důvodů, které si raději nechám pro sebe.“

„Rebelka a rozumbrada, navíc v tak mladém věku,“ ne-souhlasně pronesla vévodkyně. „Jacquesi, k tomu ti vůbec nemohu blahopřát. Jak jsi to dítě jenom vychoval?“

„Ženy z rodiny de Noaillesů nemají jednoduchou povahu,“ odpověděl Jacques Moretti.

Helena de Noaillesová se otočila na svého bývalého manžela. Byla šokovaná. Jejich pohledy se setkaly, Jacques Moretti se nesměle pousmál a mezi Angiinými rodiči se vznesl proud lítosti, náznak pobavení, vlna složitých pocitů.

Nastal čas odejít. Angie nechtěla podruhé ztratit klid. Mírným pokrčením v kolenou naznačila pukrle. Doufala, že gesto vyzní ironicky, připojila se ke Clémence a obě dívky se po schodech vydaly nahoru.

Dostaly se sice z dohledu, to ale neznamenalo, že by nebylo slyšet. Angiina matka si jistě nepamatovala, jak vypadal půdorys podkrovního bytu, protože když obě kamarádky procházely přes mezipatro, aby se dostaly do pokoje, vévodkyně začala tichým, ale přesto slyšitelným hlasem vysvětlovat:

„...a ta Clémence na mě působí, že si ještě pořád uchovává zdravý rozum. Bude potřeba dohlédnout, aby jí pobyt u dvora až příliš neučaroval.“

„Nakonec mi přijde docela sympatická, ta tvoje matka,“ zašeptala Clémence, zatímco Angie opatrně otevřela dveře. „Líbí se mi její úsudek.“

„Levicové naladění té dívky bude perfektní, její přítomnost bude působit intelektuálně, přesně jak je to nyní v módě, mladí tohle dnes vyhledávají,“ pokračovala vévodkyně. „A navíc není moc pohledná, tak akorát, ne příliš ošklivá, abych se styděla ji ukázat, ale dost na to, aby Angelice prokázala službu.“

Clémence bleskově protočila oči a pak se obě dívky vrátily do pokoje.

„Nejseš ošklivá,“ nesouhlasně pronesla Angie, jakmile se za nimi zavřely dveře. „Jseš úžasná, máš nádherný oči a ten nověj sestřih ti parádně sedí a...“

„DOST!“ zarazila ji Clémence zvednutím ruky. „Je mi to fuk,“ dodala s úsměvem. „Muže budu svádět na svůj levicový intelekt, který je právě v módě.“ Vzala Angie za ruku a stiskla ji. „Nejdřív ty. Tvoje matka, vrátila se. Jak to zvládáš?“

„Jde to,“ odpověděla Angie. „Je mi to fuk.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Nekecáš?“

„Ale ne.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Obecně o problematice lhaní?“

„Ne. O ní.“

„Ne.“

„A chceš tam jít. Přijala jsi to. Dvůr. Král. Róby.“

„Ano. Ale Clémence, nikdo tě nenutí, abys tam šla se mnou. Vím, že máš ty své republikánské principy...“

„Moje principy? Podíváme se do Versailles!“ zvolala Clémence. „Královský dvůr zdobený mramorem a sochami, s ohňostroji a pozlacenými cetkami a milenkou regenta a... zkrátka do Versailles! Ach, a dokonce se projedeme tou proslavenou novou linkou metra...“

„Nemáš právo se z toho radovat!“ odvětila nesouhlasně Angelika, ale bavila se. „Jseš přece militantní republikánka! Měla bys ty aristokratky v krinolínách od předních návrhářů nenávidět! Měla bys plivat na ten neskrývaný luxus! Měla by ses cítit rozhořčená! Morálně na výši!“

„Budu se cítit rozhořčená a morálně na výši, až budu popíjet šampaňské v Zrcadlovém sále. A navíc to bude poúčné. Víš přece, co vždycky říká můj táta.“

Venku se zase pozvolna rozpršelo, kapky v přerušovaném rytmu ťukaly na okenní tabulky jako droboučké prstíky strašidýlek.

„Jo,“ zamumlala Angie. „Jo, vzpomínám si.“ Přinutila se k úsměvu. „Poznej svého nepřítele...“

Kapitola 6

*úterý 16. září, 9:00
zámek ve Versailles
velké komnaty, Sluneční pokoj*

V pracovní dny se probouzení krále Ludvíka XXIV. odehrávalo v nejpřísněji střeženém soukromí. Když vstal z postele, v pokoji nebylo víc než osm lidí. Přítomné byly jen zcela nezbytné osoby: vrchní komorník, tajemný Laurent, ten nemohl chybět, svou roli zastával už víc než padesát let, byla zde i krásná Josefína, králova sestra, a regent a kromě nich ještě jeden nebo dva zaměstnanci dvora.

Čas od času se k tomuto obřadu přidal i ministerský předseda, i když podle dvorské etikety nebyl jeho původ dostatečně urozený. Ale kdo by se dokázal postavit všemocnému Richelieuovi?

V místnosti bylo často i královské páže, Benjamin de La Vallière.

Benjaminovi bylo devět let a tuto pozici získal tak trochu náhodou. Bývalo zvykem poskytnout králi, který byl ještě dítě, společníka ke hraní. Dítě, které mělo zastávat tuto roli, bývalo tradičně vybíráno z nějaké chudé šlechtické rodiny z venkova. Bylo třeba, aby oplývalo nevinností, nebylo ještě zapleteno do žádných dvorských intrik a nesnažilo se krále ovlivňovat v rozhodování ohledně politického směřování země při hraní videoher.

Páže také muselo být ve stejném věku jako panovník, ovšem pro společníka ve hře to byla vůbec ta nejmenší věc! A Ludvíkovi XXIV. bylo patnáct let. Souběhem rozhodnutí úřadů se stalo, že malý Benjamin de La Vallière byl vytržen z typizovaného domku v Châtellerault, kde ho vychovávali prarodiče, ve věku pouhých devíti let. Benjamin byl jmenován pážetem Jeho Výsosti a vržen do nablýskaného prostředí Versailles.

Mladý král se k němu choval vcelku přátelsky. Benjamin byl však ještě malý, dvůr pro něho byl čímsi neznámým a připadal si tu úplně ztracený.

„Benjamine, přinesl bys mi kávu?“ požádala ho princezna Josefína, sestra Jeho Výsosti, která se bez ohledu na obřadnost chvíle posadila na postel svého královského bratra.

Král se ještě zcela neprobudil. Mezi polštáři vykukovala tmavohnědá kštica, pod ní vyčuhovalo nepohodlné hedvábné pyžamo a na tváři dospívajícího kluka rašilo počínající akné.

„Vaše Výsosti,“ pronesl vážným a hlubokým hlasem regent. Stál přímo u postele, široké paže založené na hruď, na sobě oblek od Yvese Saint-Laurenta. „Veličenstvo, až se trošičku víc proberete, pošlu za vámi své sekretářky, je třeba podepsat několik dokumentů. Víte přece, že Národní shromáždění bude rozhodovat o zákonech týkajících se vzájemné letecké obchodní výměny s Anglií. Volby se blíží a já bych byl rád, kdybychom jich dokázali využít a předložili pozměňovací návrh pro tonážní poplatky. Navíc jsme pod stále větším tlakem lobbistů ze společnosti Arix Corp. To rozhodnutí se jim nebude líbit.“

„Hmm,“ odpověděl král, pak skryl obličej ještě hlouběji do polštářů.

„Jindřichu, můj milý, neměl byste vyčkat na příchod ministerského předsedy?“ otázala se regenta mladá ruso-

vlasá žena. „Nemyslíte, že by měl někdo ověřit správnost těch dokumentů? Navíc se král zatím ještě ani pořádně neprobudil. Nechci se vás nijak dotknout, Jindřichu, ale klidně byste mohl využít příležitosti a nechat ho podepsat kdovíco.“

Mladá žena se usmívala, Benjamin si ale i přes svůj věk devíti let dobře uvědomoval napětí, které v místnosti zavládlo.

Regent, muž vysoké postavy v elegantním obleku, se jmenoval Jindřich, princ de Condé. Okouzující mladá rusovláska v hedvábné róbě byla Emma Orleánská. Rodiny z Condé a Orléans byly nejmocnější rody v království a zápasily spolu prostřednictvím politických intrik a vražd za pomoci jedů už...

„Už celá staletí, Benjamine, dokážeš si to vůbec představit?“ pronesla jednoho rána králova sestra Josefína. „Kdybys jen věděl, jak je to únavné, ty jejich záležitosti!“ dodala se zívnutím. Zívala ovšem velice oduševnělým způsobem, protože ať už králova sestra dělala cokoli, vypadalo to velice oduševněle. „A je samozřejmé, že rodina z Orléans nestrávila, že regentem jmenovali člověka pocházejícího z rodu de Condé. Regent, Benjamine, je ten, kdo vládne v zastoupení krále, pokud je král ještě příliš mladý,“ vysvětlila jednoduchými slovy. „A protože je regent z rodu de Condé, Orleánští se cítí být odstavení od moci. V každém případě bude Riton regentem jen do doby, než bude Lulu korunován králem, a to se stane už velice brzy.“

Benjaminovi chvíli trvalo, než pochopil, že Riton je Jindřich de Condé, regent, a Lulu je král Ludvík XXIV. Josefína běžně dávala lidem kolem sebe přezdívky.

„Dobrá tedy. Kde je moje káva, Benjamine?“ připomněla se princezna Josefína. „Chci lungo s umělým sladidlem, do zclaceného šálku, toho, co jsme minulý rok dostali darem od papěže...“

Mladičká tvář Ludvíka XXIV. se konečně vynořila z pokryvek.

„Přestaň, Josefíno. Benjamin není tvůj otrok. A pak, je to moje páže, ne tvoje.“

„Nic se neděje, Výsosti, hned pro něj dojdu,“ odvětil Benjamin, který už stál na nohou a úctyhodnou rychlostí vyrazil do předpokoje.

Emma Orleánská a Jindřich de Condé si tlumeným hlasem vyměnili pár kyselých nárázek. Vrchní komorník Laurent přichystal oblečení, které si Jeho Veličenstvo mělo obléct, až půjde ze sprchy. Nějaká z dvorních dam, kterou malé páže ještě neznalo, se uklonila a zvedla, že se vzdálí.

Jelikož spěchal, aby nenahněval Josefínu, vběhl Benjamin do předpokoje v plné rychlosti a srazil se s nezvykle elegantně oděnou dámou, byla právě na odchodu a v ruce držela šálek kávy.

Šálek nadskočil a káva se vylila na široké sukně oné dámy, která to kysele okomentovala:

„Ty malý nešiko! Imbecile!“

Popadla ubrousek, aby tu zkázu vysušila, a pak křikem požádala o pomoc Laurenta:

„Má róba! Je od Missonniho! Tak s tím přece něco dělejte, Laurente!“

Vrchní komorník se k ní přiblížil strojeně rozvláchnými pohyby, kterými dával na srozuměnou, že je tady proto, aby sloužil králi, a ne nějaké hysterické dvořance. Dáma se o to víc rozčílila, a protože nemoha Laurentovi nadávat – u dvora byl důležitou osobou –, vylila si svůj hněv na Benjaminovi. Malé páže, které se cítilo za nehodu odpovědné, zůstalo stát bez hnutí, do očí se mu nahrnuly slzy.

„A kdo vlastně je tenhle chlapec?“ zeptala se dáma po několika dobře mířených nadávkách, které Josefínu rozesmály. Teď už se válela smíchy přímo na královské posteli svého bratra, přestože na sobě měla tenisky a džíny.

„Benjamin je moje páže, drahá madame,“ vydechl Ludvík XXIV., který se otráveně opíral zády o polštář a sledoval, co se děje. „Nastoupil před čtrnácti dny, když jste byla na Rhodosu. To proto ho neznáte. Omluvte ho, ještě je nešikovný.“

„Athénaïs, lásko, uklidni se,“ pronesl princ de Condé a objal dámu okolo obnažených ramen a prozradil tak své skryté city.

A v tu chvíli malý Benjamin pochopil, že měl tu čest potřísnit róbu věhlasné madame de Montesquieuové.

Madame de Montesquieuová. Regentova milenka. Ta, která se proslavila svými výstřelky a nevěrami. Ta, která byla hlavní podezřelou v nové aféře otravy jedem. Ta, jejíž nepřátelé mizeli za řekněme záhadných okolností. Ta, pro niž několik let pracovala Sylvie Ferrierová, autorka známé knihy o upírech...

Nezdálo se, že by něco z toho princezně Josefíně nahánělo strach, protože zašeptala:

„Vždyť to je taky nápad, obléct si v devět ráno krinolínu od Missonniho...“

Madame de Montesquieuová se k ní okamžitě otočila, cítila se uražená, ale to už si přísadil jeden z dvořanů s majestátním knírem:

„Je pravda, že Benjamin je králi neustále v patách. Ten chlapec ho vůbec neopouští! Je jako jeho dvojče...“

Pohledy všech se upřely na Benjamina.

A právě v tu chvíli se odehrála nějaká změna.

Benjamin zbledl. Sevřelo se mu hrdlo. Aby skryl nápor emocí, zmizel ve vedlejší pokoj. Klepaly se mu ruce. Do kávovaru stojícího na mramorovém stolku vložil kapsli. Princezna Josefína ještě stále nedostala kávu, a tak se raději snažil soustředit se na svůj úkol, ale místo, aby vzal šálek darovaný papežem (který si přivlastnila madame de Montesquieuová, regentova milenka), káva plnila obyčejný

porcelánový šálek se secesním pozlaceným dekorem pocházejícím pravděpodobně z doby Ludvíka XVII.

V králově komnatě za jeho zády pokračoval rozhovor.

„Dvacetiletá holčička mě nebude o ničem poučovat, i kdyby byla třeba králova sestra,“ ohradila se povýšeně madame de Montesquieuová. „Holčička, o jejíchž mravech se povídá úplně všude, která se chová jako ta poslední z nejsprostšího lidu, válí se po posteli ve špinavých botách a...“

„Ach, nechte mě být, vévodkyně,“ odpověděla Josefína, aniž by si brala servítky, zatímco před zraky malého pážete se šálek po kapkách plnil kávou.

Benjamin se rozechvěl.

Někdo v králově komnatě mu chce ublížit.

Benjamin měl zvláštní schopnost a také své první tajemství. Odjakživa dokázal vycítit emoce lidí – jejich strach, city, stísněnost. Když byl ještě malý, bez obav o nich mluvil v přítomnosti prarodičů nebo před svou starší sestrou Élise, nikdo však jeho blouznění nebral vážně. V sedmi letech si uvědomil, že není jako ostatní. Navíc pochopil, že si své tajemství bude muset nechat pro sebe, stejně jako to *druhé* tajemství: co dělá, když je sám, a že u toho teče krev. I to musel střežit, nesměl se o tom nikdo dozvědět.

„Je pravda, že Benjamin je králi neustále v patách,“ říkala ta dvorní dáma a...

A zdá se, že to někoho napadlo. Někdo si řekl...

Zlo. Smrt.

Benjamin byl v nebezpečí. Věděl to.

Když se malé páže vrátilo do královny komnaty s šálkem kávy v ruce, regent už byl pryč. Vévodkyně de Montesquieuová o něčem hovořila s Emmou Orleánskou a zdálo se, že princezna Josefína přemýšlí. Král, který konečně vstal, vypil velkou sklenici vody. Jeho pohyby se zdály ne-

ohrabané, ale bylo to jen tím, že to byl až příliš hubený patnáctiletý dospívající chlapec, který stále ještě rostl a na sobě měl širokánské pyžamo.

Emma Orleánská a vévodkyně de Montesquieuová se jedna po druhé vytratily z místnosti. Vrchní komorník Laurent vešel do koupelny, aby zkontroloval, jestli jsou ručníky nahřáté, a princezna Josefína se polohlasem dala do rozhovoru s bratrem, zatímco Benjamin se tvářil, že neposlouchá.

„Je ti patnáct,“ řekla Josefína Ludvíkovi XXIV., „a v patnácti všichni naši bratřenci už měli... Nakonec sám nej-líp víš, o čem je řeč, Ludvíku. Měl bys brát dívky vážně, zejména ve své pozici! Za pět dní proběhne korunovace! Nechceš mít přece pověst... Navíc si můžeš vybírat! V týhle zemi máš snad největší výběr právě ty. Můžu ti říct, že všechny mé kamarádky bez rozdílu by byly nadšené, kdyby mohly v noci navštívit tvou komnatu a...“

Princezna se zničehonic odmlčela a vzala si šálek kávy, který Benjamin odložil na stůl, a měřila si páže pohledem. Trvalo to několik vteřin, chlapci se ale zdálo, že to byla celá věčnost.

„Posloucháš mě, Ludvíku?“ pokračovala, když se Benjamin pustil do výměny baterií v herní konzoli, aby se něčím zaměstnal. „Lulu, víš přece, že mám pravdu. Co kdybych řekla Tálii, aby za tebou přišla do pokoje, třeba po pátečním plese...“

„Tálie se mi nelíbí!“ vykřikl Ludvík XXIV. a ostrý tón jeho hlasu okamžitě zvažněl. „Já... Já si vyberu sám. Umím si poradit sám, díky.“

„Jó jó, tak to jsme všichni viděli,“ zabručela sestra. „Vzpomeň si, co se říkalo o Ludvíkovi XIII., Lulu. A přemýšlej o...“

„Drahá sestřičko, nyní si *přejeme* být o samotě,“ přerušil ji Ludvík XXIV., obrátil se na ni s pokud možno majestátní

ním výrazem. „Teď *nás* prosím nechte. Ty ne, Benjamine,“ dodal, když si všiml, že chlapec zaváhal.

„Výborně,“ odpověděla našťvaná Josefína. „Tedy prosím, zůstaňte zde o samotě, bratře, je-li to vaše přání.“

S povýšeným výrazem se vydala ke dveřím, pak se zarazila, něco ji napadlo.

„Benjamine, pojď sem,“ rozkázala mu.

Chlapec poslechl. Ludvík XXIV. za jejími zády stále zíval, pak vešel do koupelny.

Josefína si pozorně prohlížela nové páže a přemýšlela. Pak prohledala svou miniaturní kabelku, otevřela hedvábnou kapsičku a vytáhla nějakou šumivou tabletu. Vzala lahev minerálky, nalila vodu do sklenice a ponořila do ní tabletu.

Postupně se rozpustila.

„Vypij to,“ nařídila Josefína. Benjamin si vzal sklenici. Zaváhal.

„Jsou to vitamíny,“ trvala na svém Josefína. „Musíš být unavený, jsi pořád na nohou, pořád ti někdo něco nařizuje.“

Benjamin si vzal sklenici, stál jako zkamenělý.

„Pij,“ nařídila mu suše Josefína.

„Hej, Benjamine!“ Ludvík XXIV. pootevřel dveře koupelny, v ruce držel kartáček na zuby. „Dnes v noci po schůzce k daňovým reformám jsem pokračoval v *Death Gun Strike III*. Víš, že jsem se dostal už do čtrnáctýho levelu?“

„Opravdu?“ řeklo páže. Chlapec odložil sklenici na stůl, otočil se k Josefíně zády a využil příležitosti, aby se vytratil. „To je úžasné, Veličenstvo! Dostal jste se i přes strážce?“

„Musel jsem osmnáctkrát použít vrhání ohně a požárníckýho zombíka,“ vysvětlil král, zatímco jeho sestra za sebou vztekle zabouchla dveře od komnaty a odcházela chodbou pryč.

Benjamin zaslechl cvakání bot o mramorovou podlahu, pak zase klaply dveře a zvuk kroků ustal.

Sklenice zůstala stát na stole. Voda v ní byla mírně zakalená.

Benjamin počkal, až král zase zmizí v koupelně, pak vzal sklenici, vešel do předpokoje, její obsah vylil do umyvadla a pustil vodu z kohoutku, aby po tekutině nezůstalo ani stopy, a proud vody nechal dlouho jen tak protékat.

Kapitola 7

*úterý 16. září, 23:12
zámek ve Versailles
v soukromých komnatách
madame de Montesquieuové*

„Oheň na vaši pokožku vrhá stíny vražedkyně,“ zašeptal Filip Orleánský.

Vedle něho ležela madame de Montesquieuová, milenka Jindřicha de Condé, regenta Francie. Nahá odpočívala na lenošce a čekala, až se jí zklidní dech. Nechala volně odpařit kapky potu z těla, svěžest podzimní noci tomu napomáhala, a pak se lenivě otočila k upírovi.

„Pane bože, Filipe, dnes večer máte ale ponurou náladu! Dřív vám milování přinášelo lepší rozpoložení...“

Filip Orleánský nechal oči zabloudit směrem k oknu. Ve fontánách venku zeleně pableskovaly odražené paprsky měsíce.

„Asi mi není dobře, Athénaïs. Už je to pár měsíců, co... No, řekněme, že si právě procházím poněkud temným obdobím.“

„Pár měsíců? Řekněme spíš několik let, Filipe. Když mi bylo dvacet, býval jste daleko veselejším společníkem.“

Někdo zlehka zaklepal na dveře. Vstoupila mladá dívka a na noční stolek položila podnos. Byla svěží a trošku zakulacená. Filip Orleánský ji chvíli sledoval pohledem.

„Děkuji, Konstancie,“ řekla madame de Montesquieuová.

Dívka se mírně uklonila a odešla. Na podnosu stála číše naplněná krví. Athénaïs de Montesquieuová v ní smočila ukazováček a přes obličej, tváře a čelo si namalovala purpurově rudé linky, pak přešla na krk, nadra, břicho a vnitřní části stehen.

Filip se k ní s úsměvem otočil.

„Hm, takové cestičky jsou pro mě jako stvořené. Rozhodně, jste dokonalá,“ zavrňel, když jeho rty sjížděly dolů po rudé linii.

Otevřel pusou a odhalil své upíří tesáky, pak velice jemně skousl pokožku, aby se krev jeho společnice smísila s krví z poháru.

„Jen neslízajte všechno, Filipe. Ráda bych vám připomněla, že tenhle rituál má čistě terapeutické účely.“

„Terapeutické, nebo estetické?“

„Obojí. Magické rituály jsou levnější než lifting. A jistě i daleko účinnější.“

Filip Orleánský neodpověděl. Dál sledoval linku přes břicho skýtající volný přístup až k těm nejslastnějším hlubinám a madame de Montesquieuové unikl nepatrný záchvěv smíchu.

„Filipe! Jestli na tom trváte...“ Ovládla svůj dech. „Dovoluji vám, abyste ona místa... zalil potřebným množstvím... krve...“

Odmlčela se. Když byla o hodnou chvíli později schopná pokračovat v rozhovoru, konečně dodala:

„Jinak omlazovací rituál nebude účinný.“

„Rád vás poslechnu.“

Tentokrát to byl Filip, kdo smočil prsty v číši a slízal nabranou krev, a pak pokračoval:

„Panenská krev... dvanácti nebo třináctileté? Jak získáváte tento produkt?“

„Je to import.“

„Nebyla by pro rituál potřeba krev s mocnějšími účinky?“

Madame de Montesquieuová se postavila, zjevně pobavená.

„Dvanáctiletá holčička, která pocházela z Tibetu, živěná výhradně stravou z ekologického zemědělství. Copak na trhu narazíte na něco lepšího?“

„Pro rituál omlazení? Zcela jistě. Krev nějakého následníka nebo následnice z urozeného rodu. Panny, mladičké. Je-li to možné, tak navrch stoupenkyně kultu Diany a Apollóna.

„Diany a Apollóna?“ pobaveně zašeptala madame de Montesquieuová. „Tento obrat jsem ještě neslyšela.“

„Ale, Athénaïs, tenhle váš výraz je mi dobře známý. Mladičká Tibeťanka s označením fair trade je jen slabou náplastí na mou bolavou duši. I vy přece *chcete* něco lepšího...“

„Já už mám něco lepšího,“ upřesnila madame de Montesquieuová. „Nakonec vždycky dosáhnu svého cíle, copak jste zapomněl?“

„To je pravda.“

Upír se mírně pousmál. Athénaïs de Montesquieuová se protáhla.

„Jistě jste dnes večer nepřišel jen proto, abyste vzdal počtu mému šarmu, Filipe. Už vás znám.“

„Máte pravdu, jako vždy. Vlastně jsem přišel se zcela určitým záměrem...“

Upír se postavil. Byl nahý, jeho pokožka byla velice bledá, v měsíčním svitu se perleťově leskla, kontrastovala s černými polodlouhými vlasy a modrýma očima. Udělal několik kroků, a pak aniž by na sebe přehodil šaty, se posadil na jednu z čalouněných židlí.

„Rád bych vám nabídl obchod, moje drahá. Nejdřív mě ale nechte, abych si vychutnal jedinečnost okamžiku.“

Pak se postavila i madame de Montesquieuová, přehodila přes sebe župan z krémově bílého hedvábí. Takto byla

překrásná, překrásná a nebezpečná, a pozorně si prohlížela svého společníka.

„Něco mi na vás nesedí, Filipe. To temné období, o kterém jste před chvílí mluvil... Je to tím, že zažíváte to, čemu se říká dlouhá noc upírů?“

Její společník se na ni udiveně zadíval a ona nevzrušeně pokračovala:

„U dvora žiji už od deseti let. Pokud existuje něco, co je možné vědět, vím to.“

„Pokud byste věděla vše, co je možné vědět, má překrásná,“ pronesl sladkým hlasem Filip, „byla byste mrtvá.“

Teď byla řada na madame de Montesquieuové, takže i ona nasadila sladký tón:

„Jen mě nepodceňujte.“

„To bych si nikdy nedovolil,“ galantně odvětil upír. „Ostatně, jak se daří vašemu synovi?“

Následovala odmlka, po které madame de Montesquieuová odpověděla s úsměvem, který značil vhozenou rukavici:

„Velice dobře. Čím je starší, tím je přitažlivější.“

Filip Orleánský se naklonil:

„O tom nepochybuji.“

Jeho společnice se mírně pousmála. Filip Orleánský si povzdechl, zadíval se na novou fresku, na kterou mu sjel zrak, a pokračoval:

„Oficiálně se tomu neříká dlouhá noc upírů, ale dlouhá noc duše. Už nevím, kdo to takto pojmenoval.“

„Myslela jsem, že vy upíři nemáte duši.“

„Jako by snad lidé nějakou měli.“

Madame de Montesquieuová se zatvářila, jako by poznámku neslyšela, a Filip Orleánský pokračoval dál:

„Znáte přece ty lehce depresivní stavy vás smrtelníků. Když dosáhnete věku čtyřiceti let a procházíte si obdobím rozčarování. Když začínají umírat vaši přátelé, zra-

zují vás myšlenky i lidé. A nyní si představte, že se tyto vaše pocity tisíckrát znásobí, protože upír je tady už několik století. Někdy se stává, že se v jeho duši něco zadrhne. Život pro něj už nic neznamená, ani jeho, ani život těch druhých.“

„A tohle se právě děje s vámi, Filipe?“

„Asi se budu opakovat... Ale kdyby se mi to stalo, byla byste mrtvá.“ Opět se rozhostilo ticho, daleko nepříjemnější než to předtím.

Skrz záclony se do místnosti začala vkrádat záře raních červánků.

„Před dvěma stoletími jsem se měl utopit a nepodařilo se to,“ řekl. „Zůstal jsem ale v zajetí pod hladinou.“

„Kdo vás tam držel?“

„To vám budu vyprávět až někdy jindy.“

Madame de Montesquieuová zavřela oči a oklepala se.

„Obchod, říkáte,“ pronesla. „Chtěl jste mi něco navrhnout...“

„Ano.“ Na parapetu za oknem přistál osamocený ptáček, pak se zvedl a zase odletěl. „Athénaïs, vzpomínáte si na to, co se stalo před deseti lety na zámku vévodkyně de Noaillesové?“

Madame de Montesquieuová sraštila čelo.

„Před deseti lety? Vzpomínám si na poslední ples, kterého jsem se tam účastnila. Myslím, že vy jste nebyl mezi pozvanými – v každém případě ani Jindřich a já.“

„Ano. Večer na tom plese.“

„Došlo tam k nějaké nepříjemnosti, nedorozumění,“ zašeptala jeho společnice, probírala se vzpomínkami. „Týkalo se to dcery vévodkyně de Noaillesové... Angeliky. Dnes je té dívce asi sedmnáct, myslím.“

„Ano, přesně tak.“ Filip zaváhal. „Jindřich s vámi mluvil o tom, co jsme tam nahoře dělali? Ty naše... schůzky? Co bylo v sázce?“

„Vaše malé tajemství? Ne,“ po nepatrném zaváhání odpověděla madame de Montesquieuová. „Jindřich mi o tom nikdy nic nevyprávěl.“

Upír svou společníci probodl pohledem, zjišťoval, jestli říká pravdu, ale jantarově hnědé oči Athénaïs de Montesquieuové neprozrazovaly nic, jen se v nich odrážely plameny ohně z krbu.

„Výborně. Té noci Jindřich odjel i s nějakými dokumenty. A právě ty složky bych chtěl, Athénaïs. Zejména jedny konkrétní desky vázané v kůži, na kterých je vyraženo „Říjen 1763“.“

„1763? Co se stalo v roce 1763?“

„Vlastně nevím,“ odvětil Filip, tón jeho hlasu prozrazoval cosi zvláštního. „Předpokládám ale... že v tom roce zemřely i děti.“

„Stejně jako tisíce jiných toho roku.“

„Nepochybně. V každém případě, Athénaïs, existují paterky desky vázané v kůži, které obsahují záznamy z té doby. Najděte mi je. Výměnou za ně vám nabízím zárodečný nexus. Nic vysušeného, žádné vakuum, žádná odložená relikvie, ze které tisíciletími používání dávno vyvanula esence života. Pěkně čerstvý. Netknutý *nexus*. *Zárodečný*.“

„Jak to? Jak ho získáte...“

Filip Orleánský se jenom pousmál. Madame de Montesquieuová přešla ke krbu, přemýšlela. Pak zmáčkla tlačítko skryté v blízkosti tapiserie.

„Konstancie, dva dobře vyzrálé rumy,“ poručila do malého mikrofonu na zdi. „S medem a skořicí a špetkou ženšenu.“

Pak se otočila zpátky k upírovi.

„Výborně. Přijímám.“

„Cože? Jak to? Bez vytáček? Bez smlouvání?“

„Smlouvat, to vůbec není špatný nápad. Můžete pro mě navíc udělat jednu malou službičku, Filipe? Myslím tím něco navíc kromě toho *nexu*.“

„Možná...“

Athénaïs de Montesquieuová sklonila hlavu.

„Rodina z Orléans má přístup k datům na serverech tady u dvora. Chtěla bych se dozvědět něco víc o Benjaminovi de La Vallièreovi.“

„Benjamin de La Vallière?“

„Jeden chlapec. Královo páže.“

„To není problém. Podívám se na to hned teď, stvrdíme tím naši dohodu,“ odpověděl upír.

Z kabátu nedbale přehozeného přes toaletní stolek vytáhl telefon, zadal několik hesel a potom oznámil:

„Benjamin de La Vallière, devět let, rodina de Berry patřící k nižší šlechtě, jedna sestra, rodiče mrtví, vychován prarodiči z matčiny strany, chudí. Vybrán jako páže pro krále, což bylo výsledkem přátelského, ale důsledného naléhání našeho přítele Richelieu. Právě proto, že ten chlapec nepatří k žádnému z velkých šlechtických klanů, řekl bych.“

„Takže za ním nestojí žádná vlivná rodina.“

„Ne.“

„Skvělé,“ zašeptala madame de Montesquieuová.

Na delší dobu se rozhostilo ticho, pak upír zamýšleně pronesl.

„Říkám si, co se asi pak stalo s tou dívkou. Malá Angelika. Někdy na to myslím. Jestli je naživu, jak byla vychovaná... Tenkrát na schodišti... Vlastně na tom ale nezáleží.“

V tónu jeho hlasu bylo cosi, co nemohla postřehnout ani žena tak zkušená jako madame de Montesquieuová.

„Na schodišti, to jste tam...?“ Ušklíbla se. „Opravdu? Byla krásná?“

„Bylo jí tenkrát šest!“

„No a? I to se stává.“

„To není můj šálek kávy.“